

EL JOC DE LES IMATGES

L'estudi del procés creatiu per crear una
exposició fotogràfica

Júlia Giménez Negre

Nuria Orench. Departament d'Arts Plàstiques

2n Batxillerat Artístic A

I. Alexandre Satorras

Mataró, 2 de novembre de 2022

Agraïments

Primer de tot m'agradaria agrair a la meva tutora del treball, la Núria Orench, pel suport que m'ha donat al llarg de tot aquest treball.

Per altra banda, donar les gràcies a tots els artistes que van decidir prestar part del seu temps perquè jo els entrevistés i pogués conèixer part de la seva feina. Són la part fonamental del treball, i sense ells no hauria sigut possible.

També agrair moltíssim a la família que va accedir a ser la protagonista de l'exposició personal. Són el subjecte i la raó de l'exposició. Un component essencial dins del treball. A més, moltíssimes gràcies a la Rosa Pursals, a la meva mare i al meu pare pel suport que m'han donat durant tot el treball, en les inseguretats que ha comportat i per compartir els moments més durs.

I finalment, m'agradaria remarcar la posició de pes que ha tingut la Txell, una persona molt especial dins de tot el procés i que m'ha prestat una ajuda constant durant tot l'any de treball.

Resumen

Hace muchos años que se realizan exposiciones de fotografía. Es un formato más que adopta el arte para enseñar las fotografías que toma un artista. Para llegar a ese punto, se cumple un proceso creativo. En este trabajo, el objetivo es investigar si los artistas siguen algún método concreto para llevarlo a cabo. Para eso, se los entrevista directamente. Es entonces, cuando se descubre cómo trabaja cada artista para crear su exposición. Todo esto nos hace afirmar, que no hay un solo método creativo, sino que cada uno es independiente y único. Estas conclusiones, se aplican a: *El Joc de les Imatges*. Este proyecto fotográfico personal, se crea siguiendo todo lo que explican los y las fotógrafas en las entrevistas: la libertad de crear como se quiera y de la manera en que más cómoda una se sienta. Esto completa el trabajo dejando claro que, la exposición creada se ha generado por un proceso único y personal, completamente diferente al resto de artistas.

Abstract

It has been so many years since photography exhibitions started. It is one of the many shapes art can take. However, that is the last phase. Before it, there is the creative process. The aim of this research is to get to know how artists work and if they follow some kind of given method to create their projects. To do that, we interview some photographers and we ask them how they work on a project. All those interviews give us conclusions: there is not a global method which all the artists follow, each one that is used is unique and made for only a project. These conclusions are applied at *El Joc de les Imatges*. It is made following the instructions the interviewed gave: everyone has the freedom to create however they want and the way they feel more comfortable. This makes the project completed, making clear that every single artist creates a unique method completely different from the others.

Índex

1. Introducció	5
2. Què és una exposició fotogràfica	7
2.1. Definició d'exposició fotogràfica	7
2.2. Persones implicades	8
2.2.1. Comissari	8
2.2.2. Fotògraf/a	10
2.2.3. Gal·lerista	11
3. Mètode que segueixen els artistes quan creen una exposició fotogràfica	13
3.1. Anàlisi de les entrevistes	13
3.1.1 Introducció de l'entrevistada Lurdes R. Bolí	13
3.1.2 Entrevista Lurdes R. Bolí	14
3.1.3 Introducció de l'entrevistat Berenguer Vidal	16
3.1.4 Entrevista Berenguer Vidal	17
3.1.5 Introducció de l'entrevistada Helena Vélez	18
3.1.6 Entrevista Helena Vélez	19
3.1.7 Introducció de l'entrevistat David Jimenez	21
3.1.8 Entrevista David Jiménez	22
3.1.9 Introducció de l'entrevistada Mireia Ferron	24
3.1.10 Entrevista Mireia Ferron	25
3.1.11 Introducció de l'entrevistada Monica Das Neves	26
3.1.12 Entrevista Monica Das Neves	27
3.1.13 Introducció de l'entrevistat Roger Grasas	28
3.1.14 Entrevista Roger Grasas	29
3.1.15 Anàlisi general de totes les entrevistes	31
4. Anàlisi d'exposició	38
4.1 Exposició ID project	38
5. Com aplico la teoria a la pràctica	41
5.1. Quin mètode segueix El Joc de les Imatges	41
5.1.1 Temàtica de l'exposició	60
5.1.2 La tria de les imatges	61
5.1.3 Perquè aquests passos	67
5.1.4 Plantejament en l'espai	70
5.1.5 Pressupost	72
5.1.6 Pla de publicitat	73
5.1.7 Dia d'obertura	74
5.2. Cada pas del meu mètode aplicat al projecte final	75
6. Presentació de la meva exposició fotogràfica	76
7. Conclusions	77

8. Bibliografia	79
Annexos	85

1. Introducció

La fotografia¹. Conservem el moment. Immortalitzem. El fem inoblidable. Quan tenim una càmera de fotografia a les nostres mans, adquirim aquest poder. Captem, dibuixem i escrivim amb la llum.

Aquesta activitat la pot realitzar un familiar o amic, de manera aficionada i sense cap coneixement audiovisual. Només per enregistrar el moment i fer que perduri tota l'eternitat. Però també hi ha el sector professional. Persones que s'hi dediquen. Humans que volen transmetre emocions, sensacions, pensaments, ideals. Autors i autores que creen per ensenyar les seves obres. Creadors i creadores que provoquen una explosió de sentiments quan capten un moment. Persones que juguen amb la llum i amb la composició. Que canvien i innoven. Que cargolen i simplifiquen el significat. Artistes que volen ensenyar les seves fotografies, totes unides per un mateix motiu, exposades a un públic. Hi ha molts mètodes d'ensenyar-les al món: un foto llibre, una làmina, una simple fotografia, o una exposició. L'exposició és el més clàssic i el que tothom coneix.

Les exposicions de fotografia s'han fet des que apareix la fotografia. En un inici, la intenció era ensenyar a la població tots aquells llocs d'arreu del món fotografiats al llarg de viatges. Fer conèixer allò que no tothom podia anar a veure. Llocs tan llunyans que es tornaven inaccessibles. En canvi, ara el propòsit no és el mateix. Actualment, les sales d'exposicions fotogràfiques s'han convertit en espais culturals amb un nou propòsit: transmetre emocions més enllà de la fotografia. La necessitat de solament mostrar, ha canviat. L'artista, ara, té la necessitat de transmetre i crear un viatge simbòlic a través del significat. Una experiència mitjançant diferents sentits.

I aquest és el pas final: la posada en escena, el moment en què mostres al públic allò en el qual has treballat durant tant de temps. Explicar una història, mostrar un relat, i fer experimentar a través de les fotografies. Però, prèviament hi ha diferents passos a seguir. Un procés d'edició, una selecció de fotografies, i per descomptat, una creació de contingut. No obstant això, quins són exactament els passos que segueixen els fotògrafs per crear les seves exposicions? Hi ha un mètode establert que segueixen tots?

Els objectius d'aquest treball són trobar una resposta a aquestes preguntes sobre la metodologia que segueixen els artistes per crear les seves exposicions de fotografies, a partir d'intentar respondre a aquesta hipòtesi: hi ha una metodologia establerta per crear les exposicions fotogràfiques.

¹ Procediment tècnic que permet obtenir imatges permanents mitjançant un dispositiu òptic que produeix una imatge real sobre una capa fotosensible

Inicialment, per resoldre aquesta qüestió, hem de resoldre algunes dificultats. Trobem que no hi ha fonts bibliogràfiques d'on extreure informació. Per tant, decidim que la base de la investigació s'ha de trobar a l'origen de l'expressió artística, és a dir, en els propis artistes. En concret sis fotògrafs i una comissaria de fotografia. D'aquestes entrevistes aprendrem el procés que utilitzen ells per crear les seves mostres i, després, posarem en comú els passos que utilitza cadascú. Aquest últim pas ens permetrà poder elaborar un mètode propi per, finalment, aplicar-lo al nostre treball personal: la creació d'una exposició fotogràfica.

2. Què és una exposició fotogràfica

2.1. Definició d'exposició fotogràfica

A1 Primer de tot s'ha de definir què és una exposició fotogràfica, i per això prendrem com a base la definició d'exposició artística. Aquesta és l'exhibició d'obres d'art de qualsevol registre artístic, en qualsevol suport. Poden ser pintures, dibuixos, escultures, fotografies... Per tant, una exposició fotogràfica és una exposició artística amb suport fotogràfic.

Habitualment, les exposicions es troben en un espai físic determinat. Hi ha molts espais diferents en el que es pot trobar una exposició: el més conegut és el museu. Tot i així, les obres d'art, poden ser exhibides en clubs d'art, galeries d'art privades, o qualsevol lloc on la seva principal activitat no sigui vendre les obres, sinó ensenyar-les al públic, com per exemple una cafeteria. Això ens porta a destacar el gran objectiu de l'exposició artística: posar en contacte l'art amb l'espectador.

A més a més, aquestes acostumen a ensenyar-se al públic durant un temps determinat, i, per tant, són temporals. Però sempre existeix l'excepció: poden ser permanents, però només succeeix en casos concrets. D'altra banda, també podem classificar-les segons la quantitat d'artistes que hi intervenen. Poden ser individuals, en el cas que les obres d'art siguin d'un sol artista, o poden ser col·lectives, quan hi participen diverses artistes.

Per acabar, podem dir que dins d'una exposició artística, tot artista intenta transmetre un missatge a l'espectador. Per aquesta raó es considera que hi ha un diàleg constant entre ambdós. Aquesta manera de comunicar-nos a través de les obres d'art, al llarg dels anys, ha creat un recurs comunicatiu essencial per viure.

Exemple d'exposició fotogràfica

15/09/2022

Diari "Málaga Cultura"

<https://malagadecultura.com/2021/11/22/el-centre-pompidou-malaga-presenta-una-retrospectiva-de-sophie-calle/>

2.2. Persones implicades

Per a crear una exposició fotogràfica es necessiten diferents persones, les quals, aporten les seves visions com a professionals del sector. La mateixa fotògrafa o fotògraf, el comissari o comissària, l'encarregat de sala, el director del museu, o el galerista, en el cas d'exposar en una galeria privada. En un sol projecte intervenen moltíssimes persones. Per això, s'estudien aquelles funcions que es presenten en el projecte artístic d'aquest treball. Aquest punt serveix d'ajuda, per tal d'entendre millor de quines tasques s'encarrega aquella persona, i poder saber que dur a terme en el projecte artístic de què es parlarà més endavant.

2.2.1. Comissari

A2 El comissari/ària és una figura molt important dins d'un projecte artístic. Primer de tot, cal aclarir que un comissari/ària pot intervenir en qualsevol projecte artístic, no

està només dirigit cap a un projecte fotogràfic. Aquesta persona s'encarrega, principalment, d'ajudar a dissenyar i donar forma al projecte que vol crear el fotògraf/a. Per tant, amb totes les eines audiovisuals que coneix comença a donar-li forma al projecte, de la mà de l'artista. És a dir, s'encarrega d'explicar de la millor manera possible el que es vol transmetre. Una de les tasques que fa, és redactar el discurs de l'exposició, el redactat que conta quina és la intenció del projecte. A part, també planteja un guió expositiu. Aquest és una gran part de la feina que elabora. Consta d'organitzar les imatges entre elles i a l'espai, l'estètica, el ritme que tindrà, crear o buscar un espai adequat per exhibir l'exposició i establir una relació amb l'espectador, per tal que sigui una exposició vistosa i atractiva. És molt important recalcar que la gran tasca d'aquesta persona és dialogar amb l'artista per intentar complir els objectius del projecte. Per tant, com una de les tasques més rellevants, està encarregar-se de què tot allò que s'exposa té la importància adequada i el significat que se li vol donar. Com bé diu Tania Pardo: "Es la persona que está detrás de un proyecto artístico. Es el puente entre el artista y el público que ve la exposición". ("Tania Pardo En El MUSAC / Comisariado De Arte Contemporáneo," 2009).

Per altra banda, també se li atribueixen tasques administratives, que principalment no són corresponents al que pot fer un comissari/ària. S'encarrega de coordinar l'equip de professionals que hi intervenen, com muntadors, directors de l'espai, artistes, altres comissaris/àries. A part, controla el pressupost i serveis que es necessiten.

Home en una exposició de fotos.

30 juliol 2020.

Web Saisho.

<https://acortar.link/if3AvR>

2.2.2. Fotògraf/a

A3 Dins d'una exposició fotogràfica el fotògraf/a és un dels components més importants, ja que és l'artista. És la persona que crea el material amb què es treballa: les fotografies. Aquesta persona, normalment, ha hagut d'estudiar la dinàmica i la tècnica de la fotografia, tot i que no és un requisit obligatori per ser-ho.

Per altra banda, hi ha moltíssimes especialitats dins de la fotografia, tantes com temàtiques es puguin pensar. El fotògraf/a tria la temàtica en què se sent més còmode i és en la que tendeix a investigar i treballar. Es pot fotografiar qualsevol cosa, i hi ha milers de temàtiques diferents com els retrats, bodegons, paisatges, fotoperiodisme, sobre moda...

Pel fet que és una feina artística i subjectiva, cada fotògraf/a omple de sentit el projecte segons el que vulgui transmetre i ensenyar. És a dir, plasma la idea que vol fer arribar a l'espectador lliurement i amb un propòsit i voluntat única i pròpia de l'autor/a.

Fotògrafa amb càmera de fotos.

26 juliol 2018.

Web digitaltrends.es.

<https://acortar.link/loBQU1>

2.2.3. Gal·lerista

A4 El/la galerista és el propietari o responsable d'una galeria d'art. Les galeries d'art tendeixen a ser privades, per tant, s'autogestionen i per conseqüència el propietari assumeix diverses funcions. Aquestes funcions poden ser associades a les que du a terme el comissari/ària. Gestiona el transport de les exposicions i les obres d'art, interactua amb l'artista per establir condicions, coordina la distribució de les peces dins de la sala i acostuma a intervenir en el disseny del fullotó de l'exposició. Cal clarificar que aquesta figura, no intervé en el disseny i producció artística del projecte que s'exposa, només es limita a dirigir la sala i el local.

El/la galerista també té responsabilitats similars a les d'un director/a de sala. La gran diferència és que aquesta última funció només es dona en els museus o llocs expositius on no es venen les obres. Per tant, la gran diferència és que el/la galerista dirigeix el comerç de compra i venda de les obres que exposa dins del seu local.

Un dels grans reconeixements que se'ls hi fa a aquestes persones és que, normalment, decideixen cedir les seves instal·lacions a artistes poc coneguts. Això fa que facin una funció fonamental de donar a conèixer nous artistes exhibint les obres a la seva galeria.

Galeria de fotos.
17 juny 2019.
Web Forbes México.
<https://acortar.link/8hCX0J>

3. Mètode que segueixen els artistes quan creen una exposició fotogràfica

A5 A causa de la manca d'informació sobre com es crea una exposició fotogràfica, es decideix entrevistar a fotògrafs, fotògrafes i comissaris, perquè ells mateixos expliquin com ho fan i apliquen en els seus propis projectes.

3.1. Anàlisi de les entrevistes

3.1.1 Introducció de l'entrevistada Lurdes R. Bolí

A6 Lurdes R. Basolí és fotògrafa, catalana, nascuda el 1981. Desenvolupa els seus projectes a Barcelona, concretament a l'estudi personal de l'espai d'Arts Roca Umbert, a Granollers. Es llicencia en Comunicació Audiovisual l'any 2004, a la Universitat Ramon Llull, Barcelona. Posteriorment, estudia un postgrau de Fotoperiodisme a la UAB, Barcelona. Al llarg de la seva carrera professional combina la creació dels seus projectes personals, que ha arribat a exposar a escala internacional en ciutats com Holanda, Veneçuela, Àustria o Polònia, amb encàrrecs que rep. També imparteix lliçons. Comença a fer-ne l'any 2008, concretament de la Photography School de Madrid. Més tard en fa d'altres a ciutats com a Veneçuela o Tarragona. Actualment, imparteix lliçons al Màster de Fotografia d'Autor de l'escola EFTI de Madrid. També ha cooperat en les publicacions de diaris i revistes com El País Setmanal, La Vanguardia, The Sunday Times Magazine, Expresso, L'Universal, i altres.

Gràcies a la seva feina, Basolí, aconsegueix diferents premis. El primer cop és l'any 2005, seleccionada participant en el Festival de Fotoperiodisme de Gijón. Anys després es presenta a altres concursos on queda finalista o seleccionada. És el 2010 quan guanya l'Inge Morath Award, per part de la Fundació 'Inge Morath i Magnum Fotos. A l'any següent torna a guanyar un altre premi, el Prix Ani-PrixPalace, Visa Pour l'Image.

Ara mateix els seus projectes fotogràfics formen part de les col·leccions del Museu d'Art Contemporani de Zulia, Veneçuela, del Museu de Granollers, i de les col·leccions de DKV.

Al llarg de tota la seva carrera fotogràfica, Basolí fa moltes exposicions. La primera, el 2008. La titula **Venezuela(s)**. Aquesta exposició la realitza a Casa Amèrica Catalunya. Amb aquesta, vol transmetre la situació social que es viu entre el 2006 i 2007 a Veneçuela, durant la seva estada en el país. Relaciona la situació històrica-política amb la repercussió que tenia en els grups socials.

Posteriorment, continua fent projectes individuals i col·lectius, però no és fins al 2019 que crea **Blank**. Aquest projecte sorgeix de diferents viatges a Àfrica. Amb aquest recull de fotografies, pretén ensenyar-nos com el turista occidental mira i veu a les tribus locals. A la pàgina web de l'artista ens explica quin exercici vol fer-nos fer: "Establint noves relacions entre les fotografies, Basolí ens vol fer reflexionar sobre l'herència colonial que perdura en els nostres modes de representació del poble massai, que perpetua uns estereotips que parlen més de "nosaltres" que "d'ells". (Basolí, n.d.)

Després d'aquesta gran exposició en fa d'altres com **Ser Llobes** (2022), **Antibiografia** (exposició col·laborativa, 2022), o **Oracle** (exposició al carrer, 2021).

Lurdes R. Basolí

18 maig 2022

Foto de la pàgina web Arteinformado

<https://www.arteinformatado.com/guia/f/lurdes-r-basoli-13711>

3.1.2 Entrevista Lurdes R. Bolí

A7 Ja començada l'entrevista, el primer que deixa molt clar Lurdes R. Basolí és que el mètode que l'artista utilitza s'adapta a la història que es vol explicar. No hi ha un mètode concret i establert que restringeixi cap opció. Cada artista és lliure de crear el projecte de la manera que vulgui. No hi ha ni regles ni normes.

Tenint aquest concepte de base, ella divideix el procés en dos blocs: fer les fotografies, i l'edició. En el moment que tens una idea de projecte i comences a fer

fotografies, tot és intuïtiu i subjectiu. És el moment creatiu i on no hi ha cap acotació del que pots fotografiar i que no.

Per altra banda, està el bloc de l'edició. És el procés en què el fotògraf inverteix més temps. Basolí, afirma que és la part racional. És el moment en què pensa la posada en escena i l'estètica visual. En definitiva, és quan es trien les fotografies. Ella comença per disposar totes les imatges en format petit, sobre una taula molt gran, i comença a combinar-les. En aquest moment es fa diverses preguntes: què seleccions? Quines juntes? Com ho disposes? "Les fotos parlen i es mouen entre elles" (cita extreta de l'entrevista).

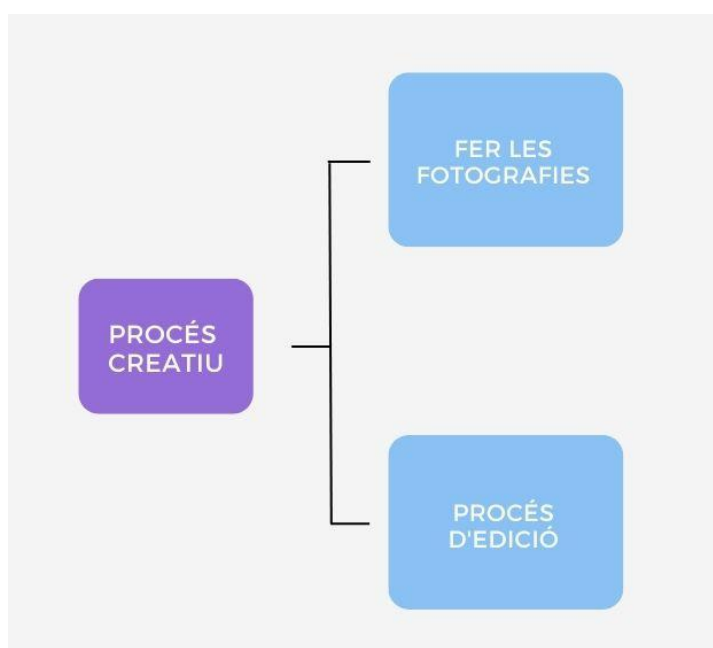

Diagrama del procés creatiu explicat per Basolí
18/07/2022
Fet amb Canva

Un cop arribat al procés d'edició és quan pensa en l'exposició. Pensa en un grup d'imatges com a històries. "Aquestes històries signifiquen alguna cosa per mi, i jo espero que això mateix ho signifiqui pels altres, però potser no transmet el mateix a causa del context en què jo em trobava a l'hora de fer les fotos" (cita extreta de l'entrevista). Per aquest motiu, explica que el discurs que li donis a l'exposició serà molt important i tindrà un pes molt gran en el resultat final. El perquè, el com... totes aquelles preguntes que vulguis respondre per poder transmetre el missatge. Perquè a vegades el resultat no és tan rellevant com el que vols transmetre amb ell. Aquest punt va portar a parlar de la importància dels elements simbòlics en una exposició. Els subjectes fotografiats tenen moltíssima importància dins del discurs, i és un element que s'ha d'incloure en ell.

Quan es té el relat de la història i se sap que es vol transmetre, llavors s'estudia l'espai en què s'exposarà. S'ha de buscar una concordança entre els dos. "A partir de l'espai es crea l'exposició". Ella mateixa afirma que és el més pràctic. Però avui en dia no només es busca ensenyar fotografies, sinó fer que l'espectador es vegi involucrat. Provocar una experiència extrasensorial. Tot aquest pas té com a objectiu escriure un relat visual. Ella l'aconsegueix fent una maqueta de l'espai i disposant les imatges finals en aquest, per veure com es relacionen entre elles. "El treball s'adapta a l'espai perquè el procés viscut estigui a prop del resultat final plasmat a la paret" (cita extreta de l'entrevista). Tota aquesta posada en escena, la descriu com l'estudi de l'espai.

Un cop col·locat tot, ja està llest per exposar. Llavors es planteja el dia d'obertura. En el cas de Basolí, no té un pla concret, però sí que considera que és el moment de provocar que s'activin altres sentits i que es jugui amb el vincle humà que pot arribar a crear-se. És un moment on s'ha d'involucrar als subjectes de les imatges i se'ls ha de fer protagonistes.

Tot i comentar aquesta fórmula de donar a llum als projectes, remarca que l'exposició és el pas final i que, per arribar-hi, hi ha mil formes i que cap és menys correcte.

Ella és fotògrafa i com a curiositat es va preguntar per la relació amb el comissari/ària. Ella explica que és la persona que decideix la manera de treballar. Aquesta figura dins del projecte gestiona tot el que té a veure amb el mateix. "Depèn del comissari el procés creatiu que s'utilitza i com s'elabora aquell projecte" (cita extreta de l'entrevista). Tot i que cal remarcar, que no sempre existeix aquesta figura de comissari/ària, i molts cops és el mateix fotògraf/a qui organitza el projecte.

3.1.3 Introducció de l'entrevistat Berenguer Vidal

A8 Berenguer Vidal és un fotògraf diplomad en Fotografia a la UPC l'any 1997. Més tard estudia un postgrau a la UAB en Gestió de documents fotogràfics. Posteriorment, guanya una beca per anar a l'École Nationale Supérieure Louis Lumière (París). Després de la seva estança en aquesta escola, viu durant uns anys a França. Allà treballa des del 1998 al 1999 a l'Association des Amis de Jacques Henri Lartigue (Mission du Patrimoine Photographique, París). Un cop acabat el seu contracte a França, torna a Barcelona i el contracten a l'Escola de Fotografia de la UPC.

Poc temps després de deixar de fer de tutor de treballs de fi de carrera, l'any 2004, entra a l'Arxiu fotogràfic del Centre Excursionista de Catalunya fent tasques de gestió, conservació i identificació. Actualment, és el director i responsable d'aquest. En

aquest arxiu es dedica a organitzar, seleccionar i preparar les exposicions que es faran amb les fotografies extretes del mateix arxiu.

Berenguer Vidal Tello
12 novembre 2013

Fotografia trobada en un article sobre les IV Jornades de fotografia documental Can Basté
<https://jornadesfotografiadocumental.wordpress.com/2011/11/12/berenguer-vidal-i-tello/>

3.1.4 Entrevista Berenguer Vidal

A9 Berenguer Vidal comença l'entrevista aclarint que ell treballa en un arxiu fotogràfic. Aquest fet el condiciona a l'hora d'escollir les fotografies, i, per tant, ell no és el creador de les imatges. En conseqüència, diu que per això no segueix un procés completament creatiu, perquè parteix de fotografies ja preses.

Primer de tot deixa clar que no té un procés o mètode específic a seguir. "No tinc cap recepta de cuina amb passos aplicables a la creació d'una exposició"(cita extreta de l'entrevista). Tot i això, troba passos que sí que acostumen a ser-hi sempre, tot i que en ordres diferents segons el que necessita l'exposició. Primer de tot ha de definir, a partir de l'arxiu de fotografies amb el que compta, que vol donar a conèixer amb elles. Un autor? Una zona geogràfica? Una època? Un cop triada la temàtica, llavors sorgeix el fil conductor de l'exposició fotogràfica.

Quan ja estan definits aquests dos passos, toca el procés d'edició i la selecció d'imatges. Vidal acudeix a la base de fotografies de l'arxiu relacionades amb la temàtica que tria. Llavors ell estudia les imatges i l'autor, per poder realitzar l'exposició de la

manera més semblant possible al què hagués pogut ser si l'hagués realitzat el mateix artista. Es fixa en els trets comuns, com feia les fotografies, el fil conductor que tenen...

Després de fer aquest estudi profund de la temàtica, se seleccionen les imatges que s'utilitzaran al projecte final. Aquesta acotació i tria d'imatges se sotmet a criteris com si són documentals, quina estètica segueixen, quines fotografies són vàlides i quines estan en bon estat. En definitiva, aquest pas consta de posar limitacions.

Vidal, a continuació, comença a agrupar i mirar com funcionen les imatges entre si. Ell les disposa sobre una taula molt gran, en format petit i les agrupa de diferents maneres per veure com funcionen. L'entrevistat afirma que la manera en què es fa el procés d'edició i la selecció de les fotografies, depèn del format final de l'exposició. És a dir, en el cas què hagi de ser digital, el procés d'edició serà conseqüent a aquest format. A la vegada s'asseguren que les imatges que es faran servir estan ben documentades. La manera en què s'acabin agrupant aquestes fotografies les determinarà la temàtica escollida. Ell mateix posa per exemple una exposició de diferents autors. En aquest cas les imatges s'agrupen per autors, però dins de cada autor s'agruparan diferent, segons el que es vulgui explicar de cada un.

Un cop acabada la selecció i ja acotades les imatges, es comença a pensar en l'espai. La posada en escena. Ell declara que el lloc on s'exposi té molt de pes perquè és el condicionant de com s'agrupen les imatges. Després es pensa en els vincles que han de seguir i la idea global que ha de representar. "Pensa-ho així: tot el conjunt és una cançó, però cada agrupació diferent, és una harmonia diferent" (citació de l'entrevista). Un cop arribat aquest punt, també es pensa en l'estètica i en allò que pot ser atractiu per l'espectador.

Com a fase final, explica el dia d'obertura. És un dia on la premsa i els mitjans de comunicació acudeixen per fer entrevistes i donar a conèixer la feina que s'acaba d'inaugurar.

3.1.5 Introducció de l'entrevistada Helena Vélez

A10 Helena Vélez Olabarria es llicencia en Belles Arts. Després decideix especialitzar-se en la fotografia aplicada i fa el màster d'Arquitectura, Art i Espai Efímer a la UPC.

Després de cursar els seus estudis comença a dedicar la seva carrera professional a la fotografia, concretament al comissariat i organització d'exposicions. Des del 2009 fins al 2020 ha format part de la Photographic Social Vision, organitzant l'àrea de Projectes de la mateixa fundació. Actualment, és ambaixadora internacional de l'Art Photo

BCN, un festival amb intenció de donar a conèixer noves galeries, sales d'exposicions i comissaris independents. Tot això l'ha portat a ser directora artística del DOCfield de Barcelona. El 2018 el dirigeix amb l'amor com a temàtica principal.

També és responsable del curs de Comissariat d'Exposicions a la Photographic Social Vision a Barcelona. Ella explica com fer el comissariat de la teva pròpia exposició.

Helena Vélez Olabarria

7 juliol 2022

Fotografia del portal de LinkedIn

<https://acortar.link/0RHp8T>

3.1.6 Entrevista Helena Vélez

A11 Helena Vélez quan comença l'entrevista aclareix que quan ella treballa com a comissària té un sistema i unes tasques molt diferents de les que pot tenir com a fotògrafa. Per aquesta raó, i per tenir una visió diferent de la dels artistes, les respostes que dona són des del punt de vista d'una comissària.

Primer de tot defineix la tasca principal del que fa el comissariat d'un esdeveniment cultural, i remarca que els comissaris/àries no només fan exposicions fotogràfiques. Per tant, Vélez, prefereix referir-se a aquesta professió com a agent cultural. Tot i això, per entendre la seva funció cal saber el significat de la paraula comissariat. Prové de "cura". Això defineix aquesta tasca com la persona que s'encarrega de protegir el projecte i fer-se càrrec de què funciona bé. És la persona responsable d'articular un missatge clar per l'esdeveniment cultural, en aquest cas una exposició

fotogràfica. També ha de vendre allò que exposa i presentar-ho davant d'un públic interessat. En definitiva fa de pont entre l'audiència i l'artista.

Després d'això parla del procés que es pot seguir. Vélez deixa molt clar que no es pot determinar una metodologia concreta per crear una exposició. Cada procés és diferent. Però per començar a crear i definir aquest projecte en el qual es treballa, s'han de tenir en compte diferents punts. El primer, el context de l'exposició. S'ha de saber l'origen, la destinació i el finançament. També afegeix que té molta importància, i avui en dia cada cop més, l'interès del públic. Saber allò que és important en el moment, i preguntar-se si en el període de temps que es trigarà a fer el projecte, aquella temàtica encara serà interessant i rellevant.

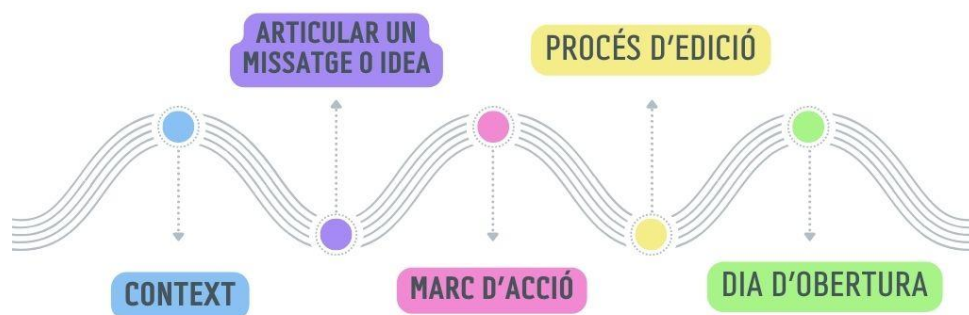
Un cop estudiat el context, es comença a articular el missatge i idea del projecte final. En aquest punt del treball es defineixen els objectius i s'acota l'audiència a qui es vol dirigir l'exposició. Després es defineix el marc d'acció. Aquest pas consisteix a escriure l'abstracte, el lloc on s'exposarà, la temàtica i quins artistes vols que treballin en el projecte. A la vegada, es comença a fer un pla de venda del projecte: la publicitat, el temps que es disposa... De tots aquests passos sorgeix el *pitch*, una presentació del projecte amb un discurs preparat per vendre'l. Ha de ser atractiu i encoratjador, per així aconseguir que finançadors, artistes i entitats, se sumin al projecte. Després es defineix la temàtica. Fer un discurs final explicant detalladament la intenció i voluntat d'aquest.

Vélez declara que un cop definit tots aquests aspectes i ja encaminada la part administrativa, que també sol encarregar-se el comissari/ària, comença el procés d'edició. Aquí l'artista treballa la part més creativa de la mà del comissari/ària. La funció de l'últim, és donar totes aquelles eines que pugui, basant-se en tots aquells coneixements que té relacionats amb el producte audiovisual. S'ha de pensar en el context, el format que se li vol donar i la coherència. Vélez posa per exemple David Jiménez, i diu que s'ha de saber com es vol contar i quin format es vol que tingui l'exposició, perquè l'espai pot canviar el discurs i el significat que se li vol donar. En conclusió, aquest punt és el moment de pensar en l'estètica i com es vol explicar a través del treball creatiu el discurs de l'exposició. L'entrevistada remarca que entre el comissari/ària i l'artista ha d'haver-hi moltíssima comunicació, sobretot un cop arribat aquest punt.

En aquest moment del projecte ja es pensa en el dia d'obertura. És un dia clau per la promoció, ja que la premsa està present i els protagonistes atenen a les entrevistes. Vélez recalca que és un dia dur on l'artista està present, juntament amb tots els que han creat l'exposició. Per aquesta mateixa raó, s'ha de crear un pla estratègic i planejar bé

com s'estructura. Un altre punt el que també li dona molta importància, és donar-li el reconeixement necessari al subjecte fotografiat.

COMISSARIAT

Procés del comissariat explicat per Helena Vélez

21/07/2022

Fet amb Canva

3.1.7 Introducció de l'entrevistat David Jimenez

A12 David Jiménez és llicenciat en Belles Arts a la Universitat Complutense de Madrid. En aquesta carrera estudia pintura fent-la la seva prioritat, fins que descobreix que la fotografia era el millor llenguatge per transmetre allò que volia. El 1990 estudia fotografia al Círculo de Bellas Artes de Madrid, en un taller que impartia el fotògraf Koldo Chamorro.

Des de llavors, ha anat fent projectes en forma de foto llibres, sobretot, però també exposicions i audiovisuals. Aquests s'han exposat a escala nacional i internacional en llocs com al festival de Fotografia d'Arles o a la Changjiang International Photography and Video Biennale a China. El 1998 comença amb la maqueta del seu primer foto llibre: **Infinito**. Per aquesta maqueta reb el premi Fotógrafo Revelación en PHotoEspaña, del llibre que es publicarà el 2000. Aquest mateix any comença Versus, un projecte que triga catorze anys a publicar. Ell mateix afirma: "Tiendo a trabajar en plazos largos; tengo proyectos publicados que considero que aún están por acabar y otros que he tardado más de quince en crear". (cita extreta de l'entrevista realitzada pel mateix treball).

El seu gran èxit ha estat l'exposició d'**Universos**, presentada al PHoto Espanya el 2019 i al Museu Universitat de Navarra el 2020-21. El 2020 també rep el premi de Millor Foto llibre PhotoEspaña 2020, per aquest mateix projecte en forma de llibre.

A la vegada que treballa en els seus projectes, David Jiménez, ho combina amb la seva feina com a professor de tutories personals a l'escola EFTI de Madrid.

David Jiménez

Febrer 2021

Web Profesor de Fotografía

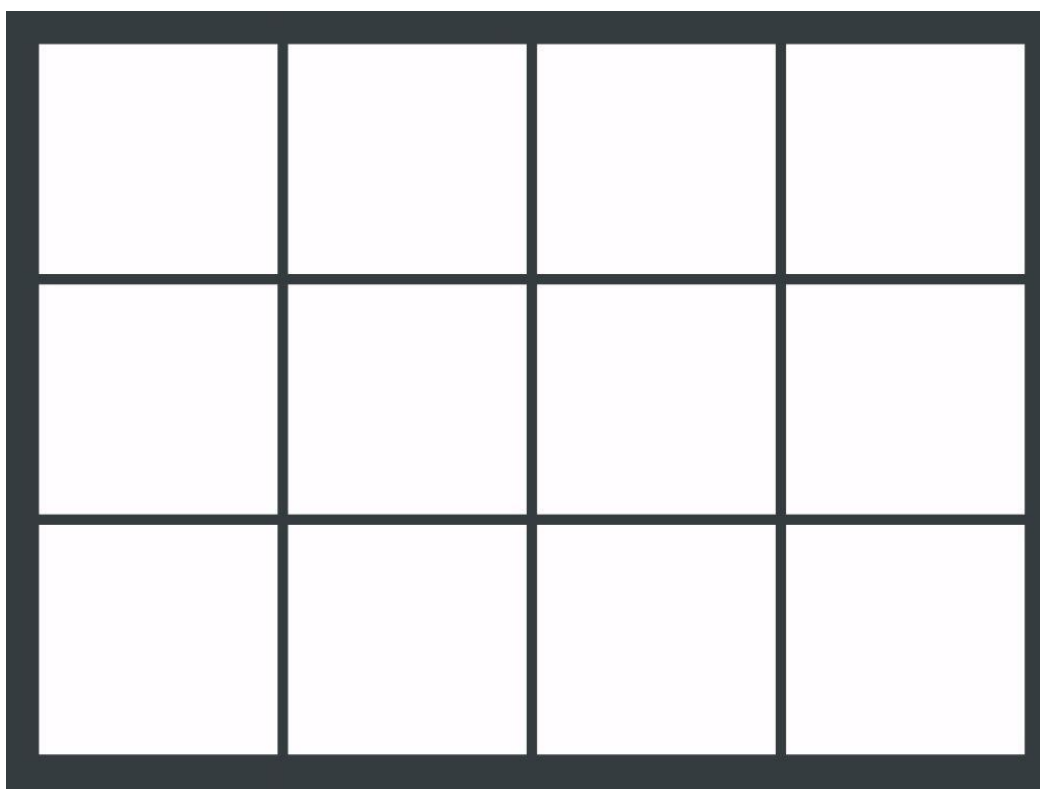
<https://fotogasteiz.com/blog/fotografos/david-jimenez-fotografo-vida-obra-biografia/>

3.1.8 Entrevista David Jiménez

A13 David Jiménez explica que un fotògraf es mou per les inquietuds que li genera allò que veu. Vol crear una ressonància de les coses a través de comunicar-les amb fotografies. A partir de saber allò que vol explicar, es comença a crear un projecte. Ell ho defineix com "es el universo de imágenes que pueden expresar muchísimas cosas y de muchas formas diferentes: a través de libros, exposiciones, proyecciones, arte público,..." (cita extreta de la mateixa entrevista). A més, afegeix, que un projecte artístic és un treball d'investigació. Després es qualifica com un artista que treballa diferent de la gran majoria. Jiménez treballa a un termini de mínim deu anys. És a dir, crea molts projectes en paral·lel i aquests triguen molt de temps en fer-se públics.

Dins del projecte explica que normalment no es planteja un mètode o ordre específic a seguir quan el crea. Tot i això, reconeix que hi ha algun pas que sí que existeix

en tots els seus projectes. Ell comença per un procés d'edició. En aquest moment es treballa sobre les fotos que té preses. Es modifica el to, el color, la saturació... En aquest moment també se seleccionen quines fotografies estan bé i tenen relació amb allò que es vol contar. Un cop té les fotografies seleccionades, crea un full de contacte. El full de contacte consisteix a col·locar moltes fotografies en una mateixa cara d'una fulla, en una mida petita, per així poder visualitzar varies a la vegada. Després les imprimeix i retalla. Les fotografies queden com si fossin cromos i permet mirar millor com juguen entre si. Aquest pas també li permet visualitzar-les com a espectador.

Exemple de plantilla per crear un full de contacte

1/08/2022

Fet amb Canva

Un cop té les fotografies retallades, selecciona les que millor conjuguen entre si. Redueix cada cop més el nombre de fotografies fins que arriba a tenir-ne molt poques. Aquest número final serà amb el que crearà el projecte que presentarà al públic. Jiménez acostuma a fer foto-llibres. Per això, després del full de contacte fa diferents maquetes. Ell especifica que en fa moltes i, sobretot, les fa físicament. En fa de diferents formats per veure quina seria la millor opció d'impressió. Fa diferents còpies col·locant-les en ordres

distints per veure quin efecte podria tenir sobre l'espectador. Aquest últim pas de crear diferents maquetes, l'utilitza majoritàriament per crear el foto-llibre.

Un cop té creat el foto llibre, tot i que paral·lelament també hi pensa, crea l'exposició. És llavors quan pensa en l'estructura en l'espai. Jiménez diu que actualment ja no es busca només mirar fotografies, sinó que s'espera tenir una experiència més completa i extensa. Per això l'artista ha de pensar en el diàleg entre l'espai, l'espectador i la imatge. "Antes solo era un contenedor donde ver imágenes, ahora es un espacio donde hay una experiencia completa". Anteriorment, abans de penjar les fotografies a la paret, es fa un estudi de l'espai. Jiménez fa una maqueta, digitalment, i mira com col·locar les fotografies. El projecte s'adapta a l'espai. En aquest moment es busquen similituds, simetries i relacions que es poden establir amb l'entorn. És a dir, s'intenta crear un fil conductor que dirigeix a l'espectador per l'exposició.

3.1.9 Introducció de l'entrevistada Mireia Ferron

A14 Mireia Ferron és una fotògrafa llicenciada en Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Una de les grans característiques de les seves fotografies és que són en blanc i negre i les realitza amb una càmera analògica. A partir d'investigar aquest procés ha creat la seva manera de presentar les seves fotografies. Són projectes que giren al voltant de motius com la llum, el retrat humà, la natura i la quotidianitat. Són temàtiques amb les que pretén produir una experiència més enllà de veure la fotografia.

Mireia Ferron participa en diferents residències i beques de creació com Rencontres de la jeune photographie internationale, CACP Villa-Pérochon (Niort, França) el 2013 o Residencia Baladre, Delta de l'Ebre. Bòlit Centre d'Art Contemporani (Girona) el 2020. A partir d'aquestes beques i residències li sorgeixen diferents projectes. La primera exposició que fa, és col·lectiva, a la UB l'any 2011. El 2017 col·labora en l'exposició de **Temere Error**. L'última que duu a terme és l'exposició titulada **Variant Delta**, amb l'artista Irena Visa. En aquest muntatge pretén mostrar el paisatge i naturalesa del Delta de l'Ebre: "Esta serie presenta una mirada que versa entre la realidad tangible y la experiencia sensorial que ofrece un delta fluvial." (Ferron, n.d.)

A part de la fotografia, es dedica a l'educació i mediació cultural. El 2017 comença a formar part de l'equip educatiu del Museu del Cinema de Girona. Allà gestiona les visites i els tallers relacionats amb la història de la imatge.

Mireia Ferron

8 de juliol 2022

Web Indeuville

<https://es.indeauville.fr/ferron>

3.1.10 Entrevista Mireia Ferron

A15 El primer que explica Mireia Ferron és que no hi ha cap mètode establert. Tot allò que fa l'artista, ho fa lliurement adaptant-se al projecte i a la seva manera de treballar. Ferron insisteix moltíssim amb aquest punt al llarg de tota l'entrevista, i per aquest motiu no hi ha un ordre lògic en els passos que declara.

El primer punt important del qual parla és l'espai. On es fa l'exposició marca com el projecte s'adapta al lloc físic. És a dir, hi ha un "site específic". L'espai obliga a l'artista a pensar en la relació que es crearà entre l'exposició i l'espectador. Ferron recalca aquesta relació perquè és la manera en què es transmeten els sentiments i pensaments experimentats a l'hora de fer les fotografies.

Un cop surt el concepte "prendre fotografies", afirma que la gran majoria d'aquest pas, és fet pel subconscient. El fotògraf/a fa les fotografies a partir de com ell/a explica el "què". El "què" és allò que es vol transmetre, la idea o concepte.

També està el procés d'edició. Ferron, aboca totes les imatges, en format petit per poder-les visualitzar totes bé, sobre alguna superfície. Aquest pas, el fa amb la intenció de poder començar a veure un fil conductor entre les fotografies, i començar a crear el relat. Això permet iniciar l'estructura de l'exposició a partir de relacionar-les entre si. Ho fa agrupant-les per aquelles que comparteixen sentit o significat, segons la intenció.

Posteriorment, parla del cos de treball. Afirmar que és aquell material que compon el projecte. Aquestes imatges ja estan editades i tenen un sentit entre elles. Les fotografies ja estan llestes per ser ensenyades a un públic. A la vegada, aclareix que abans d'arribar aquest punt s'ha d'haver fet un treball d'exploració i investigació visual extens, sobre les imatges preses amb la càmera fotogràfica.

3.1.11 Introducció de l'entrevistada Monica Das Neves

A16 Monica Das Neves és portuguesa. És una fotògrafa que va viure a París, França. És en aquesta ciutat on desenvolupa la seva feina com a fotògrafa professional, i on fa la seva primera exposició. Viu vint-i-dos anys a la capital francesa, fins al 2008, que es muda a Barcelona, on es troba actualment.

A Das Neves li fascinen els humans i fer-ne retrats amb la càmera. Per això es dedica a fer projectes on els pugui retratar de la manera més natural possible. En l'actualitat, es dedica a fer fotografia d'estudi, però ho compagina amb els seus projectes personals. Un dels més importants és una col·laboració amb la creu roja, titulada **Crossing lives**. Aquesta s'exposa a la Creu Roja a Catalunya durant un mes i després es trasllada a l'Hospital Clínic de Barcelona. L'exposició retrata persones vulnerables les quals ajudava la creu roja amb algun dels seus serveis. Al costat de les fotografies té escrita la història del personatge.

Tots els projectes que Monica Das Neves ha creat tenen una mateixa línia: tot són retrats en blanc i negre. A partir d'aquí, intenta explicar una història.

Monica Das Neves

8 de juliol 2022

Web personal de la fotògrafa

<https://mdnshots.com/monica-das-neves.html>

3.1.12 Entrevista Monica Das Neves

A17 Mònica Das Neves és una artista que crea les exposicions com a complement de la seva professió principal. Això és un apunt que deixa molt clar només començar l'entrevista. Das Neves sí que té uns passos més clars a seguir. Primer de tot, comença per fer fotografies. És la base que té per després poder començar la creació del projecte amb què farà una maqueta. Tria una temàtica: allò que vol transmetre i li agrada.

Un cop preses les imatges ha de trobar un lloc on exposar-les. Contacta amb la persona que dirigeix aquell espai i intenta obtenir una resposta a partir d'explicar la idea i intenció del seu futur projecte. Das Neves té un sistema peculiar. Explica que proposa exposar sense cap benefici econòmic darrere. L'únic que busca és ensenyar les seves fotografies. D'aquesta manera aconsegueix publicitat i, l'entitat que cedeix l'espai es fa càrrec de les despeses econòmiques. A la vegada, explica, que no es neguen, perquè indirectament l'entitat també té beneficis: fa publicitat.

Das Neves fa el procés d'edició en digital a través de l'ordinador. Això permet veure bé el píxel i si l'ajustament en formats més grans seria correcte. En aquest moment de creació també demana ajuda a persones amb alguna idea artística, però sense cap

l·ligam emocional ni amb ella ni les fotografies, per així obtenir una opinió objectiva. En aquest moment d'edició, és quan neix veritablement el projecte. Arran d'aquesta pregunta va afirmar que en la creació de nous projectes de tot artista, s'amaga la voluntat d'aprovació per la resta. Sempre es busca un "feedback²".

En el mateix procés d'edició comença a buscar un fil conductor. Das Neves ho descriu com buscar l'harmonia de l'exposició. Un cop arribat a aquest punt pensa com si fos l'espectador. Què és el que pot motivar a l'espectador? És atractiu? També explica que intenta distribuir les emocions que vol transmetre ordenadament. És a dir, que es puguin analitzar una per una i progressivament. Aquesta tècnica, afirma, que ajuda a fer més dinàmica l'exposició. Ja que pensa com l'espectador, també ha de procurar no atabalar al públic. Això ho descriu posant un exemple: "mejor que haya 20 fotografías grandes, a 50 pequeñas" (cita extreta de la mateixa entrevista). Amb això vol dir que s'ha de simplificar i intentar transmetre el missatge el més sintetitzat possible, perquè tingui una lectura senzilla i no maregi a l'espectador. A més a més, segons la temàtica que tracta, s'ha de tenir en compte l'impacte que poden tenir les emocions representades sobre el públic. S'ha de saber dosificar i distribuir-les bé. Das Neves posa un exemple de la seva exposició amb la Creu Roja. En aquest projecte parla de diferents persones a les quals ajuda l'entitat. Presenta la fotografia de la persona i la història adjuntada. Llavors explica que a l'hora de distribuir les imatges i històries, no podia posar dues històries que parlessin de la mateixa temàtica juntes. Això podia causar a l'espectador un xoc emocional i no produiria l'efecte què es vol.

Posteriorment, parla del dia d'obertura. Diu que és un dia on es fa publicitat de l'exposició i on molta gent acudeix per poder comentar-la amb l'artista.

3.1.13 Introducció de l'entrevistat Roger Grasas

A18 Roger Grasas és un fotògraf documental especialitzat en reportatge social i editorial. Comença estudiant a la Universitat Politècnica de Catalunya el Grau en Òptica el 1992. Continua cursant estudis relacionats amb la fotografia, com el Grau de Fotografia o el Màster d'Estètica i Teoria de l'Art. Més tard el 2012 es gradua en Filosofia. Comença a treballar com a foto reporter, viatjant per realitzar fotografies per encàrrecs petits. Després comença a fer els seus propis projectes i a exposar-los. En aquests relaciona els paisatges amb la societat contemporània actual i com interactuen. Busca metàfores, paradoxes i missatges amagats. Ha arribat a exposar a escala internacional; a llocs com Espanya, Anglaterra, Estats Units, Indonèsia i d'altres.

² Comentari que s'espera per part del receptor del missatge, expressant la seva opinió al respecte.

Paral·lelament a les exposicions, també crea foto-llibres. El 2018 publica **Atenea** i **Min Turab**. L'últim projecte que elabora és **Ha Aretz**. El projecte pretén exposar paisatges bíblics distorsionats per la interferència humana.

Roger Grasas és honorificat al RM Photobooks Prize el 2016 per Inshallah. Dos anys més tard guanya el premi de Descubrimientos Photoespaña 2018, i el Landscape award Festival de Sidney, el mateix any. El 2020 la maqueta del seu últim foto llibre **Ha Aretz**, queda finalista en el Rencontres d'Arles Dummy Award.

A part de dedicar-se a la fotografia també dirigeix el Postgrau de Fotografia Documental de l'IDEP i és professor de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya.

Roger Grasas

8 de juliol 2022

Web EGM

<https://egm.es/ca/roger-grasas/>

3.1.14 Entrevista Roger Grasas

A19 Roger Grasas comença l'entrevista explicant que per crear una exposició fotogràfica, hi ha diferents maneres d'aconseguir-ho. La primera és presentar el teu projecte expositiu, és a dir el treball fotogràfic, a un centre expositiu. La segona opció és que un centre et busqui per exposar el projecte. I l'última opció és que un comissari vulgui exposar amb tu, i, per tant, dirigeix el teu projecte per acabar-lo exposant.

Grasas afirma que el procés creatiu depèn del projecte en què s'estigui treballant. Així i tot, sempre busca un relat per compartir i que es crea a partir de les fotografies que

s'han fet anteriorment. Les fotografies sempre sorgeixen dels viatges que ha fet. Crea el relat intentant generar preguntes i portar a reflexionar sobre el terreny que hem ocupat i què hem fet amb ell. Un cop decidit el relat, comença a seleccionar fotografies. Aquestes creen seqüències, i les ordena segons la relació que tenen. Llavors Grasas explica que el projecte té un procés de maduració. Això consisteix a mirar i remirar les imatges molts cops. A la vegada, deixa temps sense mirar les fotografies, i inclou persones que no tinguin cap vinculació amb el projecte ni amb ell mateix, per destriar les imatges objectivament; "no hi ha una fórmula, es tracta d'experimentar" (cita extreta de la mateixa entrevista).

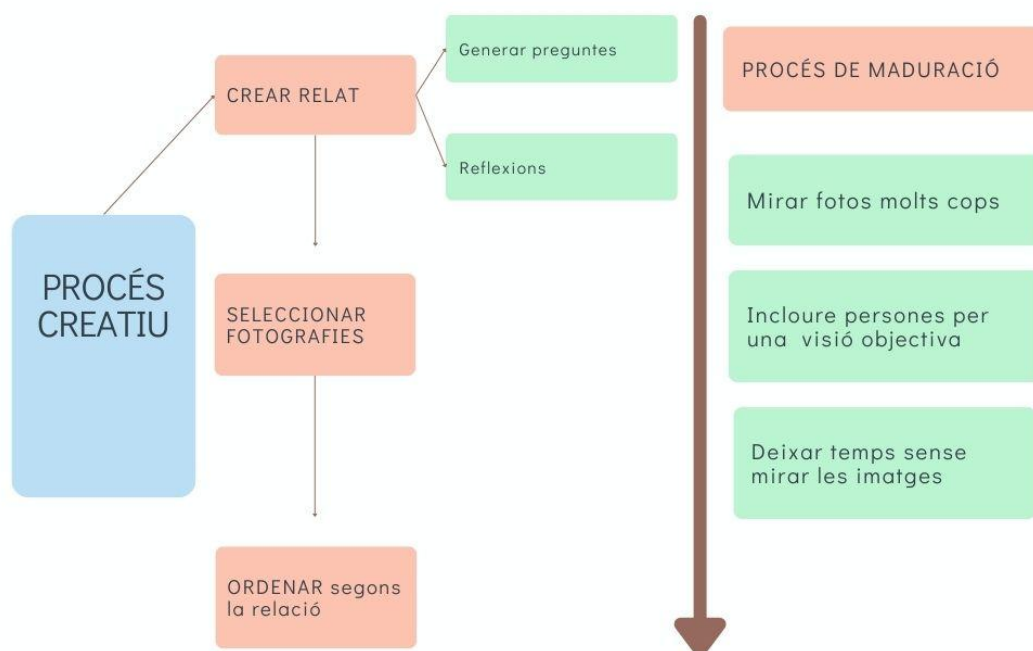

Diagrama del procés creatiu de Roger Grasas

2/08/2022

Fet amb Canva

Grasas és un fotògraf que treballa en dos formats. Fa exposicions i foto-llibres. Explica que segons el format, planteja el projecte de diferents maneres, per molt que siguin el mateix. L'exposició la treballa com un projecte efímer i sense gran duració. En canvi, el foto llibre el gestiona com un projecte que té més rerefons, però que després és més durador.

L'entrevistat gestiona l'espai segons el projecte sobre què està treballant, i evidentment, l'espai del qual disposa. Aquest condiciona el projecte, i permet que puguin fer les imatges més o menys grans, et diu si necessites audiovisuals o documentació... En l'espai també s'ha de saber relacionar les imatges entre si perquè tinguin un sentit per a qui les veu. Grasas afirma que les fotografies han d'associar idees i crear diàlegs. "Les fotos són petits discursos que pots relacionar entre si" (cita extreta de la mateixa entrevista).

També respon a la pregunta de com es treballa amb un comissari. Explica que és una relació que es basa en la comunicació i el negoci per poder crear. En definitiva, és el comissari el que decideix com funcionarà l'exposició, però ha de complir el que vol transmetre l'artista. Per tal d'arribar a aquest acord s'ha de parlar moltíssim i negociar entre les dues bandes.

Per acabar, defineix com acostuma a planejar el dia d'obertura de l'exposició. Ho fa com un dia lúdic on es fa una presentació o xerrada sobre l'exposició.

3.1.15 Anàlisi general de totes les entrevistes

A20 En aquesta secció del treball es posen en comú totes les idees principals que exposen els artistes a les entrevistes. N'hi ha que són comunes entre ells i elles, però d'altres que són exclusives.

Per començar, hi ha tres artistes que parlen de la presa de fotos. Lurdes Basolí descriu aquest procés com un moment intuïtiu i la part més artística del projecte. En el seu cas és el primer que fa abans de començar. Tant Mónica Das Neves com Mireia Ferron, coincideixen amb el raonament, i afegeixen que aquesta part es basa, sobretot, en fotografiar allò que li agrada i vol donar a conèixer el fotògraf/a. Ferron especifica que allò que es tria té molt a veure amb el subconscient, i que per això, ho descriu com la part menys raonable. Per altra banda, Berenguer Vidal explica que ell també comença el projecte a partir de les imatges. Però detalla que no n'és el creador i que, per tant, és diferent perquè només fa recerca d'aquelles de les que disposa. És a dir, descriu el seu projecte com a "no plenament creatiu", ja que les fotografies no les fa i treballa a partir d'un arxiu.

Presa de fotos segons els artistes

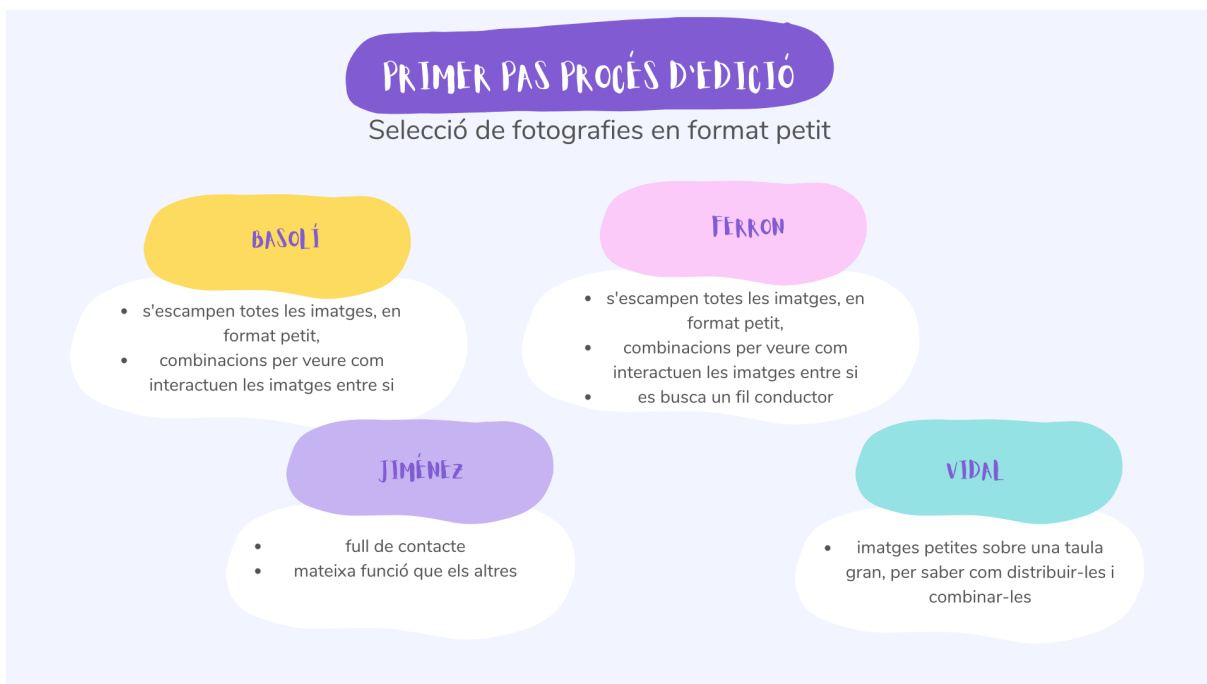
3/08/2022

Fet amb Canva

Seguidament, després d'haver fet les fotografies, els/les artistes comencen el procés d'edició. És aquell procés on el projecte comença a tenir forma i les imatges són editades i modificades. Basolí defineix aquest procés com la part del projecte racional.

Cada artista té la seva metodologia, però hi ha idees que coincideixen. Hi ha artistes que prefereixen fer aquest procés digitalment i d'altres físicament. La majoria dels entrevistats prefereixen tenir el material físic, exceptuant a Des Neves, que afirma que fa tota l'edició amb l'ordinador. Vidal també suggereix que realitza aquest pas segons el format final del projecte. Ja que parlem dels passos que acostuma a seguir Vidal, ell comença per decidir allò que vol donar a conèixer i acotar quines fotografies de l'arxiu encaixen en aquella idea. Un cop feta aquesta selecció estudia l'autor i les imatges per així saber com començar a dissenyar l'exposició. Aquests tres passos són excepcionals d'aquest artista. Ja que treballa en un arxiu i la seva feina inicial és diferent de la resta de fotògrafs/es. Seguint amb el procés d'edició, hi ha quatre artistes que utilitzen el següent pas per visualitzar les diferents imatges que tenen disponibles. La primera artista que menciona aquesta manera de treballar és Basolí. Ella ho descriu com un sistema on s'escampen totes les imatges, en format petit, sobre una superfície molt gran i es comencen a fer combinacions per veure com interactuen les imatges entre si. Després, Ferron, explica el mateix, però afegint un detall: també es busca el fil conductor per definir el relat que es vol explicar. Berenguer Vidal també fa servir aquest sistema per veure bé totes les imatges de què disposa i per saber com les pot distribuir. En aquesta idea de treball també coincideix David Jiménez. Li posa nom. Full de contacte. Junta moltes imatges en un mateix full i les retalla perquè quedin amb la mida d'un cromó. Després fa

combinacions i mira com juguen les imatges, com els altres tres artistes que usen aquest mètode.

Primer pas procés edició

3/08/2022

Fet amb Canva

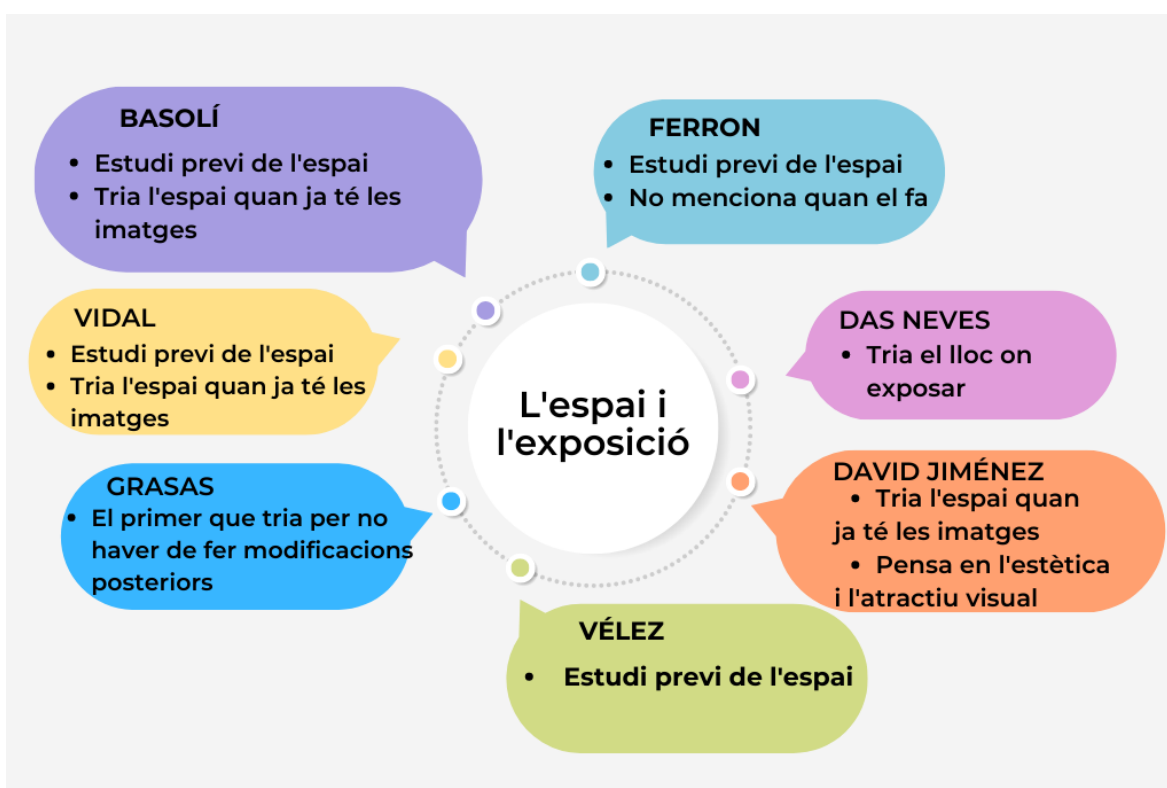
Seguint amb el procés d'edició que utilitza Jiménez, ell fa diferents maquetes. Aquest pas existeix en els seus projectes, perquè els inicia amb l'objectiu de crear un foto-llibre. Aquest pas és exclusiu per Jiménez. Un detall que comparteixen Jiménez i Roger Grasas és que li donen un temps de maduració molt llarg als projectes, per tal d'intentar veure'ls amb perspectives diferents.

Hi ha dos artistes que per obtenir una visió més objectiva sobre el projecte, demanen a una persona externa i sense cap lligam emocional amb ells o el mateix projecte, la seva opinió. Aquest dos són Das Neves i Grasas. L'últim afegeix que també és recomanable que tingui idea artística per tal que conegui una mica el camp en què s'està treballant.

Per acabar, Ferron defineix el resultat d'aquest procés com el cos de treball. En conclusió, el resultat de perfeccionar les primeres fotografies. El projecte final que mostres al públic.

Per altra banda, un aspecte que ressalten tots els artistes, d'una manera o altra, és com es gestiona l'espai on es farà l'exposició. Basolí, Vidal i Helena Vélez, coincideixen en el fet que prèviament s'ha de fer un estudi de l'espai amb el qual comptes per tal d'ajustar bé el projecte. Aquesta última menció porta a parlar d'una afirmació amb

què molts entrevistats estan d'acord: "el projecte s'adapta a l'espai". Primer de tot cal especificar que l'espai es gestiona en diferents moments segons l'interès de l'autor/a. Hi ha artistes que ho fan un cop començat el projecte i d'altres és el primer que fan. Vidal, Basolí i Jiménez, adapten el projecte un cop ja tenen les fotografies seleccionades i el resultat final encaminat. A més, Jiménez, afegeix que en aquest moment es pensa també en l'estètica i l'atractiu visual que se li pot donar a l'exposició. En el seu cas també al foto-llibre. Ferron ho menciona, però no defineix en quin moment s'introdueix dins del projecte. En canvi, Grasas, afirma que és el primer que procura tenir clar, per tal d'adaptar bé el projecte i no fer gaires modificacions respecte a l'espai. Finalment, Das Neves, és l'única que procura triar i perseguir el lloc on vol exposar les seves fotografies.

L'espai i l'exposició

3/08/2022

Fet amb Canva

Explicació de com treballen l'espai tots els artistes

Posteriorment, hi ha un dia d'obertura. Aquest també es planifica i gestiona per tal d'organitzar algun esdeveniment exclusiu per aquell dia. Tant Vélez com Basolí, coincideixen a dir que al subjecte fotografiat se li ha de donar importància en algun moment de l'exposició. Basolí detalla que no cal que sigui el dia d'obertura, però sí que ho considera essencial pel projecte. Vélez, afegeix que la premsa acostuma a anar i és una

estratègia més per donar a conèixer allò en què has treballat tant de temps. Vidal coincideix amb aquest raonament. Al contrari, Grasas, considera aquest dia com un dia lúdic. És el moment de fer publicitat, i interactuar amb el públic. Ell mateix afirma que és un dia on tothom acut per parlar amb l'artista. Però sí que tots els artistes coincideixen que el dia d'obertura es planteja en últim moment quan el projecte ja està llest. És la manera de concloure el treball sobre aquelles imatges.

Al llarg de l'entrevista sorgeixen diferents aspectes que després coincideixen amb altres artistes. Das Neves, va mencionar que al llarg de la producció del projecte intentava pensar com l'espectador. Això li permet saber com pot reaccionar a cada obra el públic i saber si és l'efecte que vol produir. Grasas també coincideix en això.

Vélez i Basolí argumenten que el discurs o relat que s'escriu, és clau en el desenvolupament del projecte. El discurs és allò que es redacta per donar a conèixer el que vols transmetre al públic. Això fa més fàcil la feina sobre el projecte i permet detallar millor les idees.

Jiménez ressalta molt la següent idea. Les exposicions fotogràfiques no són simplement un dipòsit on s'ensenyen fotografies, no actualment. L'espectador busca viure una mica més enllà de veure la fotografia. Espera que dins seu es produeixi alguna cosa més. Això és un repte per l'artista. Es veu obligat a pensar més enllà de la imatge i a jugar amb el públic. Jiménez juga amb noves tecnologies fent audiovisuals, o creant diferents composicions. En canvi, Ferron i Basolí que recolzen l'argument, suggereixen que es pot fer amb la mida de les imatges i obligant a l'espectador a voltar per la sala sense donar-se compte. Tots tres artistes ho plantegen com un joc nou, que proposen com a creador, a qui el veu.

Helena Vélez és la principal comissària entrevistada en aquest treball. Hi ha respostes que coincideixen amb les dels artistes, però la gran majoria són distintes perquè com a comissària s'encarrega d'altres aspectes. Primer de tot, fa un apunt i es refereix al lloc de treball de comissari/ària com a "agent cultural", pel fet que així és més extens i compleix més amb la definició del que s'encarrega aquesta persona. Per tant, l'agent cultural, és aquella persona que s'encarrega principalment de crear un discurs per l'exposició o esdeveniment cultural. Seguidament, es defineix un marc d'acció que determina tot allò que es vol dur a terme i allò que es necessita. Vélez afegeix que aquest últim pas provoca que es generi un "pitch". És amb el que es fa la publicitat i amb el discurs que es ven l'exposició. Per acabar, i com a part més creativa, l'agent cultural, dona les idees i recursos audiovisuals que pugui, per millorar la idea inicial del projecte.

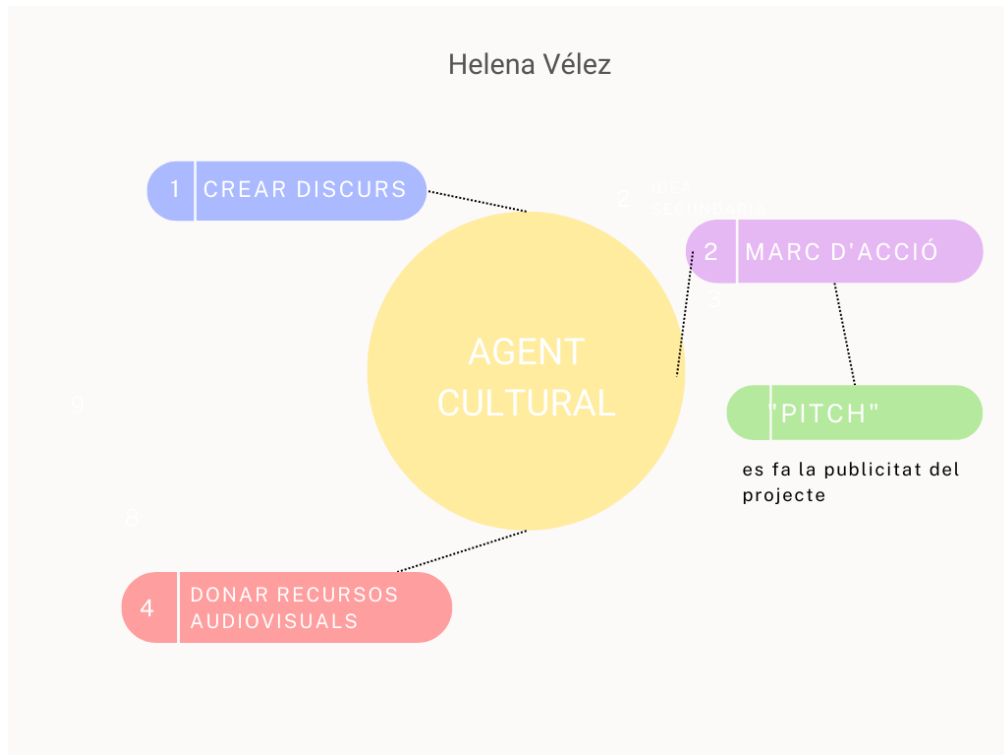

Diagrama de les tasques exclusives d'un agent cultural, explicades per Helena Vélez

3/08/2022

Fet amb Canva

La conclusió principal de les entrevistes és que no hi ha un mètode o sistema establert i escrit el qual tots els artistes han de seguir. És l'afirmació que s'ha dit en totes les entrevistes. Cada un dels entrevistats ha declarat que no hi ha un mètode concret a seguir, que cada autor/a crea de la manera en què es troba més còmode. Tots afirmen que no en tenen un de fixa. És més, Basolí declara, que l'exposició és l'últim pas, que per arribar-hi hi ha mil formes, i que no perquè sigui diferent de la dels altres, és menys correcte. Per això, l'altra afirmació que va seguida, i en la que tots coincideixen, és que el mètode s'adapta a les necessitats del projecte.

Però hi ha dos apunts, que han fet dos entrevistats diferents, que resulten interessants respecte a la resta de reflexions. Jiménez explica que no té un mètode establert. Però a la vegada reconeix que hi ha passos com el full de contacte, o les maquetes de diferents mides, que sí que són constants en els seus projectes. Tot i que no en el mateix ordre. En canvi, Das Neves respon que sí que segueix un mètode, l'abans mencionat, i que els passos sempre segueixen el mateix ordre.

Per tant, això porta a pensar que per molt que conscientment l'artista no segueix una metodologia establerta per tots els projectes, sí que hi ha passos que sempre són constants. Hi ha un punt clau, abans mencionat, on un dels entrevistats detalla que

l'artista treballa de la manera en què se sent còmode. Per tant, aquells passos que l'artista considera correctes i li funcionen per la creació de nous projectes, els continuarà utilitzant per a molt que no sigui conscient que ha creat un mètode personal. El sistema està establert en cada un dels artistes, i per molt que molts comparteixin passos semblants, cada un l'individualitza i se'l fa seu, adaptant-lo cada cop al projecte que està creant.

L'enllaç per escoltar les entrevistes amb cada fotògraf, fotògrafa o comissària, es poden trobar a l'annex A5.

4. Anàlisi d'exposició

4.1 Exposició ID project

Per comprovar el que han explicat els entrevistats, es decideix fer una anàlisi d'una exposició basant-se en allò que han explicat. La intenció és analitzar l'exposició a partir de les conclusions que es van extreure. Això implica estudiar la presa de fotografies, el procés d'edició, l'estudi de l'espai..., però no tots aquests detalls es poden analitzar només fent d'espectador. Es comprova aquells que sí que es poden analitzar i donar opinió: el discurs, l'espai, l'experiència extrasensorial i la temàtica.

Es tria l'exposició ID Project de Jordi Bernadó. S'exposa al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), a la Sala Oval, del 15 de juny al 4 de setembre. Es va a veure l'exposició el diumenge 7 d'agost. Un cop vista, es comença l'anàlisi d'aquesta. El primer que s'analitza és la temàtica. Aquesta, segons les conclusions extretes de les entrevistes, és pròpia de l'autor, per tant, l'ha triat Bernadó. És única i exclusiva d'aquest projecte. L'exposició pretén parlar de la identitat a través de fotografiar a 14 persones mundialment conegudes. Aquestes trien un lloc que els representa i es col·loquen d'esquena a la càmera. Amb això l'autor vol fer reflexionar sobre quin és el lloc d'on cadascú és. També, ho aconsegueix deixant clar que no li interessa qui és el o la fotografiada, sinó allò que expliquen i diuen. Demostrar qui són aquests personatges, a través del que diu el paisatge que han escollit.

També està el discurs de l'ID Project. Aquest explica quina és la intenció de l'exposició, què és el que l'espectador trobarà, i com fa l'autor per transmetre el seu propòsit. També, al final, fa partícip al públic i el convida a interactuar i reflexionar a partir de formular una pregunta: «I tu? Quin és el teu lloc al món?». A part, el col·loca, a l'entrada de l'exposició, perquè l'espectador no es perdi l'explicació. Ho fa en gran format, i en diferents idiomes. Si es compara amb el que argumenten Lurdes R. Basolí i Helena Vélez, dient que el discurs té molt de pes en el projecte, ajuda a clarificar el motiu i a situar, tant a l'artista com al públic. Aquest discurs ho compleix. Un cop es llegeix, la intenció queda clarificada i ajuda a situar-se dins de l'exposició. També es veu que l'escrit està ben construït i té un sentit per qui el llegeix.

Pel que fa a l'espai, els entrevistats parlen de la necessitat de fer-ne un estudi. De tenir clar com és l'espai i de quin es disposa per poder jugar amb ell i les imatges. En el cas d'aquesta exposició, se situa a la Sala Oval del MNAC. Aquesta sala és molt espaiosa, està molt il·luminada i el gran component és la cúpula del sostre. Però també

cal saber què és una de les sales més importants del museu. Es troba al centre de la sala. Es col·loca una tela negra, no translúcida del tot, que delimita on es col·loquen les imatges. Aquestes es troben a dins del cercle que es forma. Això recull el projecte en un espai delimitat i centra l'atenció de l'espectador. La tela permet fixar-se bé en les imatges i que la llum no molesti. La situació en cercle, compagina molt bé amb la sala. Acompanya la sintonia. En aquest projecte hi ha un estudi de l'espai molt elaborat, que lliga molt bé amb l'exposició.

Exposició fotogràfica ID Project

7/08/2022

Feta amb dispositiu mòbil

Una de les 14 imatges que hi ha exposada.

Hem parlat de l'exposició respecte a la sala, però com són les imatges? Cada fotografia explica una història, per tant, forma un grup individual, la imatge i la història de la persona fotografiada, a sota. Això fa que entre si no hi hagi una sintonia molt clara o evident. Tot i així, totes queden lligades, gràcies al missatge clar que es llença. També ajuda a relacionar-les la manera en què estan organitzades: totes segueixen la mateixa estructura. Col·loca la imatge i la història del fotografiat o fotografiada a sota en un panell.

També s'ha de parlar de la mida de les imatges. Aquestes són molt grans. Això fa que l'espectador pugui veure bé els detalls de la fotografia, però també, que quedi impactat per les dimensions.

L'últim punt porta a parlar de l'experiència extrasensorial de la qual parlen alguns entrevistats. Allò que intenta transmetre a l'espectador que sigui més que ensenyar fotografies. En l'ID Project s'aconsegueix. Es fa a partir del missatge i de les dimensions de les imatges. El relat fa que l'espectador interactuï, que es faci preguntes. Es tria una temàtica que pot fer reflexionar a qualsevol. Per tant, quan s'acaba l'exposició proporciona a l'espectador un moment per reflexionar i fer-se preguntes. Per altra banda, les dimensions diferents entre les històries que s'ha de llegir i les imatges, fa que l'espectador s'apropi i s'allunyi. Això juga amb el públic i fa que observar les fotografies sigui més dinàmic. També ajuda el moviment entre elles.

5. Com aplico la teoria a la pràctica

5.1. Quin mètode segueix El Joc de les Imatges

Un cop arribat a aquesta alçada del treball, s'explica el procés de la creació de l'exposició pròpia.

El primer que es defineix dins d'aquest projecte fotogràfic és la temàtica del projecte. Sorgeix la idea de fer un registre fotogràfic del dia a dia d'una família. Aquesta temàtica evoluciona i es perfila. Es treballa en profunditat i s'accepta com a opció del projecte, perquè agrada la idea. L'objectiu és fer un registre fotogràfic sobre una família no normativa. Poc després d'establir la idea, es comencen a buscar famílies que puguin encaixar amb el perfil que es busca. Llavors, es dona amb la família que compleix el que es vol. Són l'Alba, l'Isaac, la Blau, el Kai i l'Àsia. Són una família coneguda per l'autora de l'exposició. El pare és de Filipines i la mare de Barcelona. Els tres darrers noms són els dels tres fills. Principalment, són triats per un instint, sense explicació raonable. L'actitud que té la família entre si és especial, i es vol retratar això en el projecte. Se'ls hi pregunta si voldrien participar en ell. Accedeixen.

A21 Primer de tot cal especificar amb què es prenen les fotografies. Es fa amb una càmera digital Nikon 4500. Poc després, s'arriba a un acord per quedar i poder fer el registre d'imatges. Les fotografies es fan l'11 i 12 d'abril. Es tria fer el registre d'imatges, a casa dels protagonistes, per representar plenament el seu dia a dia. La situació en què es troba la família en aquells dos dies és la següent: és setmana santa. La Blau fa el campus de gimnàstica artística als matins, i els dos pares es queden a casa amb el Kai i l'Àsia. Això fa que la Blau no surti a moltes fotografies, i que en Kai sigui el gran protagonista. Això produeix certs dubtes, respecte si realment es complia la idea principal. Però sí, sí que la compleix, perquè és aquella rutina de la qual es parlarà a l'exposició. Era indiferent si representa un dia lectiu o un festiu, l'objectiu és representar el seu dia a dia. Les fotografies es fan des del matí fins a mitja tarda. Evidentment, no només es fan les fotos. Aquesta part del projecte permet a l'artista viure el dia a dia de la mateixa família, i descobrir allò que es voldrà transmetre en el projecte. En aquest cas, es juga amb els petits i es parla amb l'Alba i l'Isaac, es dina amb la família i se'ls acompanya a on anaven. Això permet desxifrar com són i com s'ha d'explicar la història.

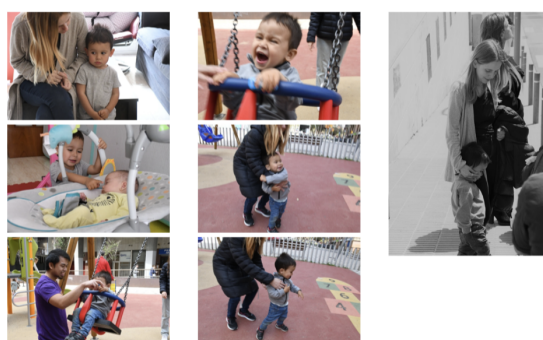
El nen fotografiat, Kai Padilla, mirant les fotos fetes per Júlia Giménez
11 d'abril de 2022
Feta amb dispositiu mòbil
Casa de la família on es van realitzar les fotografies

A22 Un cop preses les fotografies, es comença el procés d'edició. Dins d'aquest procés hi ha diferents accions que es duen a terme. Està compost per tots aquells passos que poleixen i encaminen el treball cap al pas final: l'exposició. Primer de tot es descarreguen totes les imatges a l'ordinador. De la càmera al dispositiu portàtil. Just després, es fa una primera selecció de fotografies. D'aquestes 995 fotografies se'n destrien aquelles que estan mal preses, borroses o mogudes.

Posteriorment, es fa una segona selecció de fotografies. Aquesta selecció consisteix a triar aquelles que compleixen els requisits de la temàtica i amb les que es pot treballar un bon discurs/relat per l'exposició. Aquest punt del projecte esdevé difícil. Aquí s'ha d'eliminar totes aquelles imatges que no encaixen amb la idea. Però hi ha fotografies que l'artista no eliminaria degut al vincle emocional que es genera a l'hora de prendre-les. Tot i això, s'intenta ser el màxim d'objectiu possible, per fer-ne una bona primera tria. D'aquesta selecció queden 497. D'aquest últim nombre se'n fa una tercera selecció. A23 Aquesta pròxima tria té diferents propòsits. Un d'ells continuar acotant el nombre

d'imatges segons si encaixen amb la temàtica establerta o no. A la vegada, es fan proves en blanc i negre, es modifica la llum i la imatge per veure noves opcions. Aquestes opcions es descarten o entren en rigor perquè agrada el que explica a l'artista. D'aquesta nova tria queden 118 fotografies.

Després d'aquest últim pas, es fa un intent d'acotar més les imatges per reduir-ne el nombre. Això no és possible i, per tant, es decideix donar-li un temps al projecte. Aproximadament passen dues setmanes on no es miren les fotografies ni es pensa en el projecte expositiu. Això permet tenir una visió encara més llunyana i objectiva d'aquestes 118 fotografies. Tot i així, és molt difícil acotar aquesta tria. Doncs, es continua amb el següent pas. Cal aclarir que abans del següent pas, es va fer l'entrevista amb David Jimenez. Aquesta va ajudar a aclarir idees i va proporcionar claredat a aspectes que no se sabien executar. El pròxim pas es tenia clar que es volia fer des d'un bon principi, tot i no haver fet cap entrevista. Les entrevistes als artistes van ajudar a millorar la idea i l'execució, però era un sistema que anava a permetre visualitzar molt bé el projecte. Estem parlant del full de contacte. En aquest moment es crea una plantilla amb un document de Google documents i es distribueixen les imatges triades en petit.

Part del full de contacte del treball
28/04/2022
Captura de pantalla
Les imatges estan distribuïdes en petit al document

A24 Quan ja estaven les 118 imatges en el document, aquest s'imprimeix. La impressió es fa a color, però no en bona qualitat, ja que aquest pas no ho requeria. Les imatges es retallen i queden amb un format que recorden als cromos d'àlbum. Un cop es tenen totes les imatges, es distribueixen sobre una taula gran per veure-les totes. Primerament, no se sap com jugar amb elles ni com distribuir-les. Llavors es prova per agrupar-les segons qui estava fotografiat. Els tres germans, el Kai, el pare i el fill, quatre persones, dues... Aquesta primera presa de contacte es fa ràpidament i sense una idea clara del que es busca. La manera en què queden agrupades no agrada i es decideix reiniciar el procés. Però abans, es decideix donar-li temps al projecte, i no es van tornar a desplegar fins després d'una setmana.

Recuperant el que va dir Mónica Das Neves, que llavors ja havíem fet l'entrevista, i que després coincidiria Roger Grasas, es decideix demanar ajuda a una persona externa al projecte. No està completament desvinculada, com recomanen els dos artistes. Aquesta persona la coneix la creadora del projecte, però la tria a causa de la idea artística

que té i la confiança en què la pot ajudar amb el projecte. Rosa Pursals, antiga professora d'història de l'autora del projecte, és amb qui es queda per visualitzar les imatges. Es queda en un bar i es despleguen les imatges retallades sobre la taula. Es distribueixen les fotografies segons estaven prèviament agrupades. Un cop estan totes escampades, Pursals suggereix posar-les totes segons la temàtica o el que succeeix. S'accedeix a la idea, ja que s'havia de provar noves opcions. Mentre ajuntaven les imatges, se li explica la idea principal i el que es vol fer amb l'exposició. És a dir, se li conta que es vol retratar el dia a dia d'una família no normativa. Pursals automàticament respon que la família fotografiada segueix bastant la norma, i que, per tant, no s'ajusta al que es buscava pel projecte. És llavors, quan es tenen totes les imatges seleccionades segons el criteri que havíem decidit, que Pursals proposa una nova idea. "Per què no proves de redirigir la temàtica i jugues amb la idea de transgredir amb el concepte de fotografia?" Això és el que va dir en aquell moment. Llavors es va explicar. Les fotografies estaven agrupades segons el que passava. En una pila estaven al parc, en una altra jugava el Kai amb l'Àsia, i en una altra muntaven un joc. Si les imatges de cada pila es posaven una darrera de l'altra, es formava una seqüència. Aquesta explicava un relat. Es formava un discurs que no estava dibuixat per una imatge fixa, sinó per vàries que definien una acció i moviment.

Idea de seqüència pel projecte
28/04/2022

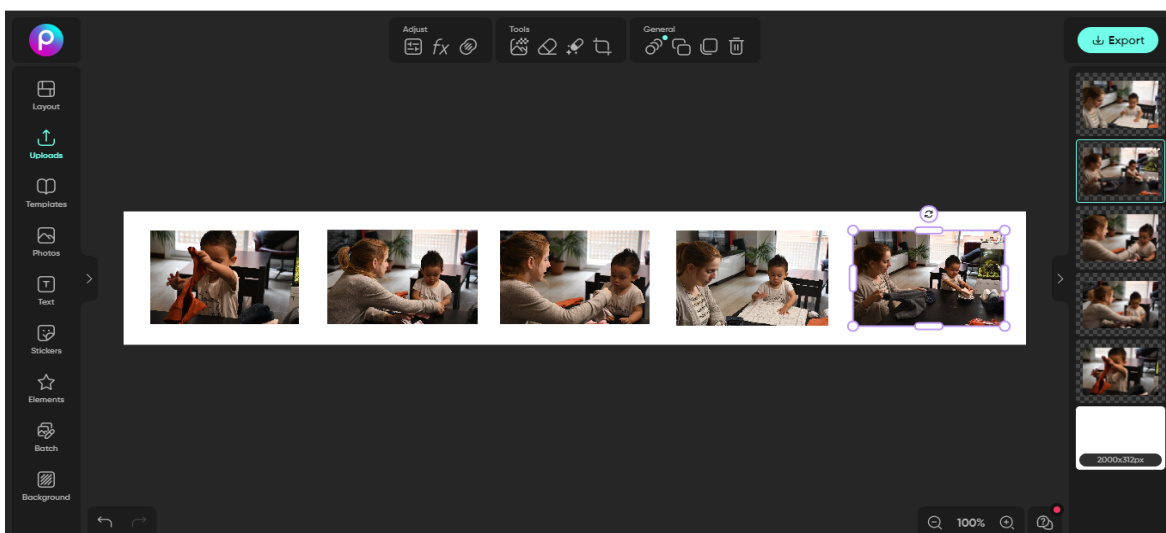
Dispositiu mòbil

Les imatges expliquen un moviment a partir de més d'una sola fotografia

A25 Es va decidir continuar investigant aquesta idea. Llavors, seqüència per seqüència d'imatges, eliminant algunes sèries, ressaltant d'altres, traient imatges repetitives i fixant algunes que eren essencials, es van definir les millors seqüències, les més destacades, i les que per conseqüència, seran les definitives. Poc després de dues hores es finalitza la quedada. Abans, però, es coincideix que a l'exposició han de constar fotografies "individuals", que expliquin qui són els fotografiats i complementin el significat. A part d'això, Pursals ressalta la gran importància de redactar el discurs i s'ofereix a llegir-lo i donar la seva opinió al respecte.

A26 El següent pas consisteix a fer el muntatge de les seqüències. L'edició es fa amb el programa de PicsArt Editor. Aquest muntatge consisteix a posar les imatges seguides, una darrera de l'altre. Això és el que crea les històries, i conseqüentment, les

seqüències. Hi ha un total de vuit seqüències. Cada una consta d'un relat independent i d'un nombre de composicions diferents. És a dir, a cada seqüència, hi ha diferents nombres de fotografies, depenent del que es necessita explicar.

Captura de pantalla de l'editor de seqüències PicsArt Editor

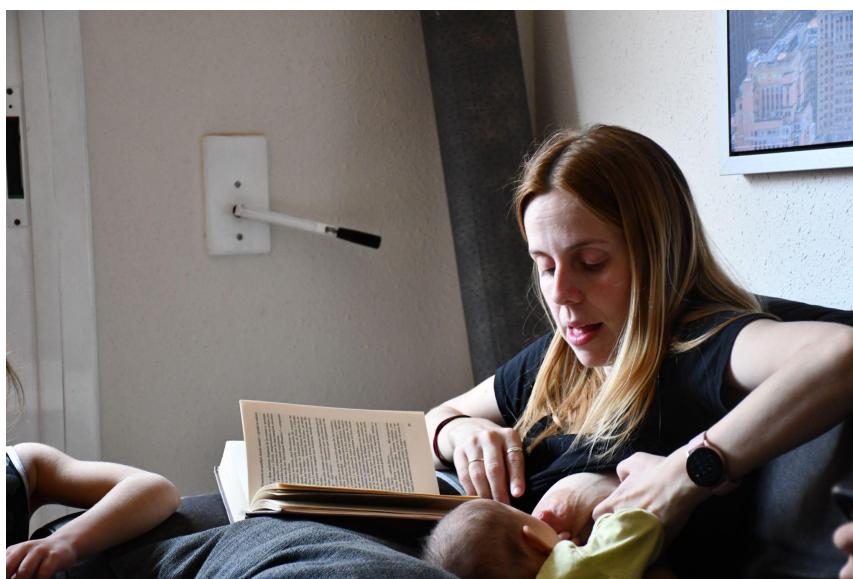
11/05/2022

Des del mateix dispositiu

Es veu la seqüència ja editada

Un cop es tenen les imatges definitives muntades, es decideix el títol de l'exposició. Es vol crear algun concepte que sigui diferent, artístic i que convidi a intentar trobar la relació amb l'exposició. Per això es comença a pensar en el procés, en com s'han barrejat les fotografies, com s'ha jugat amb la composició i el concepte,... llavors s'arriba a l'opció d'*El Joc de les Imatges*. A l'inici no agrada gens, el simbolisme i la relació amb el projecte es considera que està prou bé, però no es creu que encaixi. Per això, s'escriu però com a provisional. Cada cop que s'obre el document per treballar en el projecte es veu el títol, cada cop encaixa més i la relació es veu millor. Un dia, el pare de l'artista veu el document obert en el portàtil amb el títol provisional, i expressa que creu que està molt ben trobat tenint en compte la idea. I és així com s'acaba deixant aquest títol que a l'inici no agrada i que acaba sent perfecte pel projecte.

En aquest moment, quan les seqüències ja estan muntades i les fotografies individuals triades, es dona per acabada la tria de fotografies. És a dir, ja es tenen les definitives que compondran l'exposició final. A la vegada es decideix crear un cartell principal que dona pas a les altres imatges. Està compost per una imatge en blanc i negre on els personatges principals estan destacats en color, conté el nom de l'exposició i el de l'autora. Són aquestes imatges definitives, les que trobem a continuació.

Donant el pit
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Fotografia individual definitiva

Àsia
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Fotografia individual definitiva

Kai

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Fotografia individual definitiva

Alba i Isaac

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Fotografia individual definitiva

Llegim
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Fotografia individual definitiva

Blau i Kai
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Seqüències definitiva

EL JOC DE LES IMATGES

EXPOSICIÓ DE JÚLIA GIMÉNEZ NEGRE

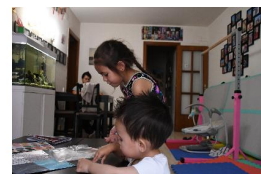
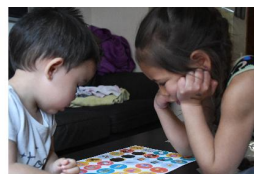

El Joc de les Imatges

20/07/2022

Muntatge fet amb Gimp

Imatge principal definitiva

Xapes

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Seqüències definitiva

Pel carrer
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Seqüències definitiva

Entre rialles
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Seqüències definitiva

Germans
11/05/2022
Descarregada al dispositiu
Seqüències definitiva

Vols plegar roba amb mi, Kai?

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Seqüències definitiva

Cuinem

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Seqüències definitiva

Dolços

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Seqüències definitiva

El parc

11/05/2022

Descarregada al dispositiu

Seqüències definitiva

Simultàniament, es redacta el discurs de l'exposició. Aquest discurs consta de relatar i explicar a l'espectador que és el que està veient. És la manera en què es contextualitza el públic. En definitiva és el diàleg entre l'autor i qui veu l'obra. El discurs d'aquest projecte es crea a partir de definir primer la idea. Es vol transgredir amb la idea de la fotografia. És a dir, a partir de crear les seqüències i no explicar una història a partir d'una sola peça. Es juga amb el significat de fotografia i relata les petites històries amb més imatges. Això fa que no sigui un relat estàtic, sinó que tingui moviment. El discurs comença així: "Què és una imatge? És un instant, un moment, una situació; un moviment immobilitzat i retingut dins dels marges de la càmera fotogràfica. Però qui marca les regles del joc decideix, on comença i acaba aquesta intenció." (tot el discurs de l'exposició es pot trobar al punt A28 de l'annex). Quan ja es té el discurs redactat, conclou el procés d'edició.

QR

18/09/2022

Vídeo del procés d'edició.

L'enllaç del vídeo del procés d'edició es pot trobar al punt A6.4 de l'annex.

Per altra banda, és moment de parlar de l'espai on s'exposarà. Aquest punt es treballa i busca mentre es formalitza el projecte. Des del primer dia es busca un lloc per exposar. Aquesta recerca es realitza molt aviat, ja que no se sap quan es trigarà a acordar o trobar un lloc on estiguin disposats a ensenyar aquest treball. Es plantegen diferents llocs. Un bar, restaurant, lloc cultural o botiga. Es comença provant per la botiga de Tous del carrer Barcelona de Mataró. Gràcies a contactes es dialoga l'opció i es planteja el projecte, s'ensenyen imatges ja fetes, però finalment s'obté un no per resposta. Ja que inicialment es volia fer l'exposició a l'estiu, concretament al juliol, s'havia d'agilitzar el procés de tria del lloc on exposar. Es va contemplar l'opció de fer-ho al Bar de la Bombeta. Aquesta opció no va arribar a proposar-se, perquè en qüestió d'espai no era suficient per col·locar una exposició. Llavors es va decidir suggerir-ho a Tenbei Concept. És un local que es troba al carrer Nou 40, de Mataró. Allà exposen i disposen les seves obres molts artistes diferents. Hi ha des de roba, fins a ceràmica, joieria o làmines de dibuixos o fotografies. L'artista del mateix projecte del Joc de les Imatges, va a la botiga normalment, ja que és una botiga que li agrada.

Un cop allà, es dubta molt sobre la idea de poder exposar allà. Fa molta impressió poder exposar aquest treball en un lloc com aquest. En el mateix moment es parla amb la propietària, i se li exposa la situació i conseqüentment, el projecte. Ella accedeix. El projecte s'exposa al Tenbei Concept. Ella accedeix a fer l'exposició. Després es parla de dates, però l'exposició no es pot fer al juliol, així que s'acorda fer-la al setembre. Concretament els dies 8, 9, 10 i 11. Aprofitant que ja se sap on s'exposa, es fa un petit estudi de l'espai. Això permet fer una petita maqueta per saber com es col·loquen les imatges. Cal avançar, que aquesta maqueta no s'utilitzarà per res, i que només serveix per situar-se en aquell moment. A28

Tenbei Concept

10/08/2022

Extreta de la pàgina oficial de Facebook de la botiga

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100063203380705>

Retornant a l'elaboració del projecte, un cop ja es tenen totes les composicions fetes i les imatges individuals decidides, es comença a buscar un lloc on imprimir. Es volen imprimir les imatges per després col·locar-les sobre un suport de cartó ploma per no enganxar-les directament a la paret. Les imatges individuals són DIN-A3, les seqüències tenen una mida de 40x25 i la imatge principal és de la mida més pròxima a un DIN-A2. En acabat es fa un estudi de diferents copisteries on poder fer les impressions i el muntatge. Es contempla l'opció de fer-ho per una pàgina en línia, però és massa car. L'opció escollida és Copinova 2000, ja que era l'opció més econòmica. Tot i així, el preu genera dubtes. No s'espera un cost tan alt pel projecte. Això fa canviar la idea i format de les imatges. Per reduir costos, les imatges no s'enganxen a un cartó ploma. S'espera unes setmanes abans d'imprimir les imatges. Un dia es parla amb el tiet de l'autora i s'ofereix a imprimir-les ell. Això redueix molt els costos. Per tant, es pot tornar a la idea original, i enganxar el suport de cartó ploma. Un cop ja es tenen les fotografies impreses, pel tiet de l'autora, es porten a Copinova 2000 per posar el suport. Això té un cost de 36,30 euros.

A29 Un cop ja es tenen totes les fotografies impreses es pensa en el pla de publicitat de l'exposició. Primer de tot es defineix que es vol fer. Un cartell principal per publicitar l'exposició i després publicacions per fer recordatori. Posteriorment, s'acota que ha de contenir el cartell publicitari: el títol de l'exposició, el termini en què es fa, on es fa i qui és l'autora. A partir d'aquí, es fan diferents cartells i opcions de publicitat per triar-ne una de definitiva. A part d'aquest cartell, també es fan diferents composicions per utilitzar com a recordatori de l'exposició. Això serveix també com a més publicitat i promoció del projecte.

Cartell publicitari de l'exposició

11/07/2022

Fet amb Canva

1. Recordatori de "ja està exposada l'exposició". 10/07/2022. Fet amb Canva.
2. "Avis queda poc". 10/07/2022. Fet amb Canva.
3. Recordatori. 10/07/2022. Fet amb Canva.

Un cop es té tot el pla de publicitat establert, es pensa en el dia d'obertura. Un dels objectius de l'autora és donar-li un gran reconeixement a la família fotografiada. Aquest reconeixement no es fa el dia d'obertura, sinó el dissabte 10. Aquest dia venen a veure l'exposició la família. Per donar les gràcies per la participació, se'ls hi fa un detall. Una samarreta pels dos més petits, i una bossa per la família. Les samarretes tenen una imatge de l'exposició i la bossa la fotografia principal.

Arribat aquest punt del projecte on tot està enllestit, i només queda l'exposició, també es fan els peus de foto per les imatges. Es posa el títol, el suport i la tècnica de la fotografia. S'imprimeixen amb la mateixa tècnica que les fotografies, és a dir amb un suport de cartó ploma. Això té un cost de 6,36 €, que suma un preu de tot el muntatge de 62,96 €.

PROCÉS CREATIU

Procés creatiu de l'exposició

12/08/2022

Fet amb Canva

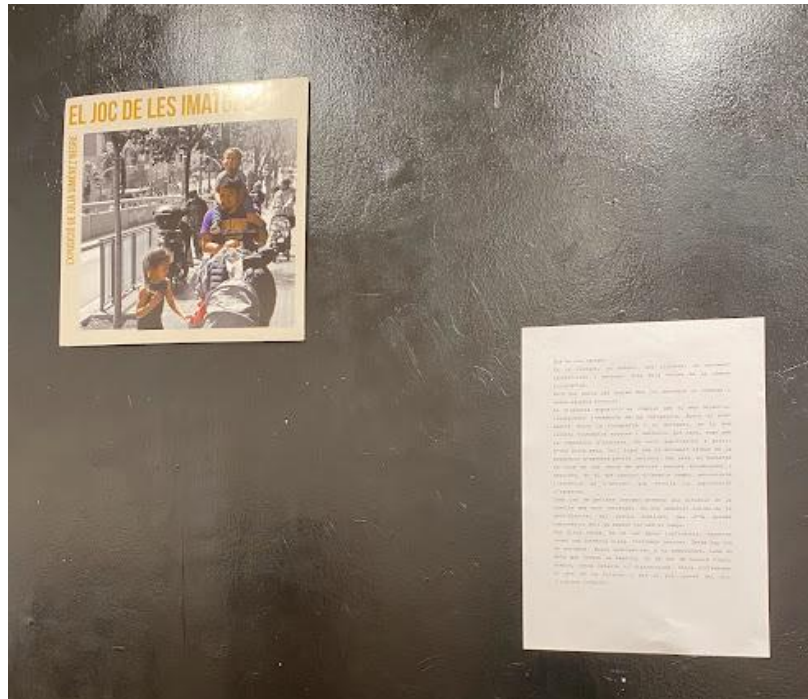
El pas final és el muntatge de l'exposició en el lloc físic. Aquest es fa un dia abans de l'obertura, és a dir, el dia 7 de setembre. Laia Triquell, una amigat de l'autora, es presta per ajudar a fer-ho. Allà s'arriba amb la idea d'intercalar les seqüències amb les imatges individuals. Primer de tot es col·loquen a terra les imatges, i s'argumenta la distribució perquè no sigui repetitiva. Després es mira com col·locar les imatges individuals per encaixar-les amb les seqüències fotogràfiques. Sorgeix una combinació especial. Les fotografies individuals s'intercalen amb les seqüències per columnes, canviant el nombre d'individuals segons la columna. El resultat final és de quatre columnes de fotografies diferents. La primera columna consta d'una imatge individual i a sobre una seqüència. La columna següent està composta per dues seqüències juntes per sobre i per sota de la imatge individual. La tercera columna té tres fotografies individuals separades per una seqüència, és a dir, intercalant una fotografia individual amb una seqüència. L'última columna està col·locada igual que la primera, però la seqüència es troba sota la imatge individual. Per altra banda, a la paret anterior, consta de la fotografia principal de l'exposició, juntament amb el discurs d'aquesta. El discurs s'imprimeix en DIN-A3 en paper.

Distribució final de les imatges de l'exposició

7/09/2022

Mateix dispositiu

Distribució final del discurs i la imatge principal de l'exposició

7/09/2022

Mateix dispositiu

Tres dies més tard, l'exposició havia de ser desmuntada, com s'havia acordat. Però no va ser així. Un dels cops que es parla amb la propietària del Tenbei Concept, ella suggereix deixar-la una setmana més. Els hi agrada el concepte de l'exposició, ha agradat i encaixa amb l'ambient. Per tant, no es desmunta fins al dia 19 de setembre, una setmana més tard del que s'havia acordat principalment.

Tot el procés de tria de temàtica, edició de les fotografies i reestructuració de la temàtica es va fer paral·lelament a les entrevistes que complementen el treball. Els artistes declaraven passos que feien servir en els seus projectes, i aquests perfeccionen l'elaboració del Joc de les Imatges i proposen noves visions del projecte.

5.1.1 Temàtica de l'exposició

Una fotografia és un instant. Un moment. Es congela el temps quan es prem el disparador. Una sola fotografia explica un segon. Reten la llum dins dels marges de la càmera. Aquesta exposició vol trencar aquesta idea. Té per objectiu mirar més enllà d'una sola composició. Es vol explicar un relat. Una història. Més d'un sol segon. Però com? Una sola imatge no és la solució i no explica tants detalls com es necessiten. La idea preconcebuda de fotografia està composta per una sola imatge. Aquest projecte pretén trencar aquesta idea estàtica i crear una seqüència.

Una fotografia, després una altra, que va seguida d'una última. Totes compleixen els mateixos detalls. El mateix lloc, el mateix subjecte, i el més important, segueix l'acció de l'anterior. Cada imatge es lliga amb la d'abans. Es lliguen diferents segons per explicar aquella història que es mostra. S'explica un relat. Més de tres imatges es segueixen i formen una seqüència de fotografies. Aquestes són les protagonistes i les que dirigeixen l'exposició. Són les que expliquen el significat. Les que permeten que cobri vida el projecte.

Aquestes imatges, no només expliquen una història, també ensenyen un moviment. Això ho provoca la continuïtat d'imatges. Gràcies a això, transgredim en la idea de fotografia establerta. En conseqüència, es comença a donar-li forma a la temàtica. Permeten dibuixar més enllà d'un sol instant i plantejar un camí proper a un moviment complet. Per això es trenca la idea de fotografia, i les seqüències es queden a mig camí d'un moviment sencer. La intenció és allunyar-se de la fotografia i apropar-se al moviment; semblant a un stop-motion, però sense arribar a ser-ho mai. Perquè així no només sigui una imatge, sinó que siguin moltes les que expliquen una història única.

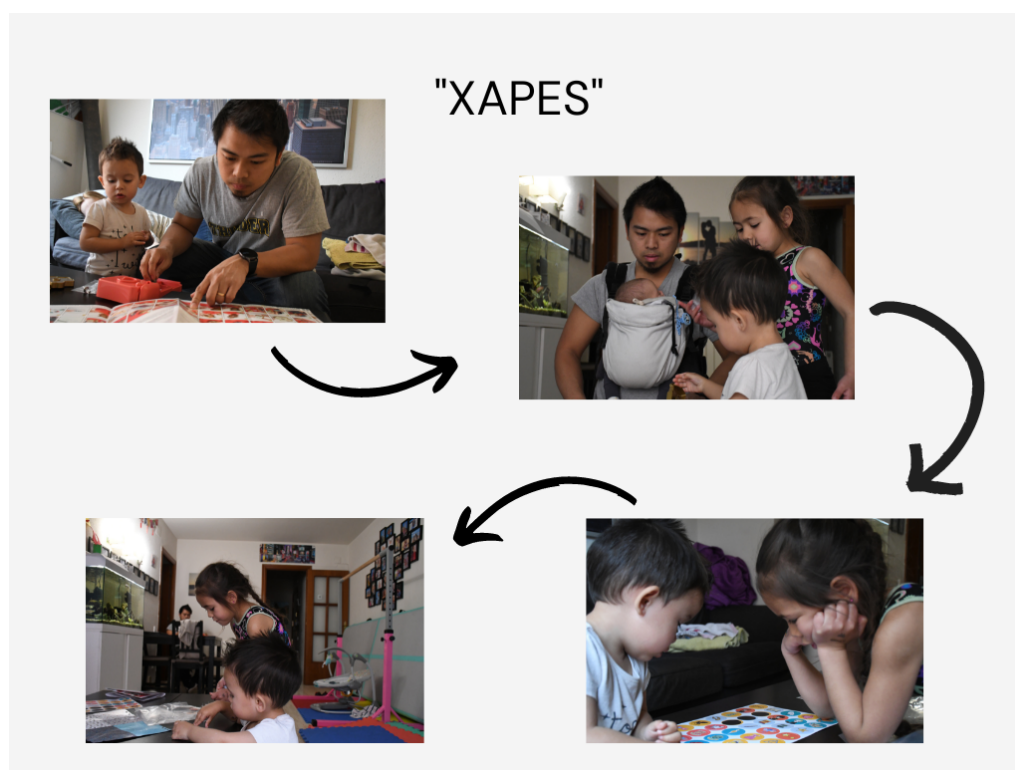
A la vegada, l'exposició també vol explicar qui és la família fotografiada. Tot i que no coincideix amb la idea principal del projecte, es fan fotografies individuals per retratar un sol instant que expliqui qui són. És el toc sentimental i emotiu de l'exposició. El moment en què l'espectador empatitza i sent qui és el fotografiat. Aquesta part de la temàtica es fa independentment de l'objectiu principal: transgredir amb la idea de fotografia estàtica.

5.1.2 La tria de les imatges

Quan s'ha creat el full de contacte, hi ha moltes fotografies per triar. I no se sap com fer-ho. Però quan es canvia la temàtica, prèviament explicat, tot comença a resultar més fàcil. Les seqüències es trien de manera diferent a les fotografies individuals. Primer de tot, se separen les imatges segons el que passava en elles i el relat que detallen. Després es mira que no siguin repetitives i que no hi hagi moltes que segueixin el mateix patró. Quan ja es té tot això, s'analitza una a una. Però abans, cal aclarir, que gairebé totes les imatges tenen part de tria irracional. És a dir, hi ha un perquè que es pot arribar a contar, però la majoria és intuïtiu i majoritàriament guiat per un instint artístic que es barreja amb l'experiència que es viu quan es prenen les fotografies.

La seqüència de "Xapes", explica un moment on el Kai i la Blau volen muntar un regal que se'ls hi ha havia fet: una màquina per fer xapes. D'aquest moment hi ha poques

fotografies i no és difícil triar quines es volen, però sí que es té molt en compte en quin ordre lògic es col·loquen, perquè expliqui bé la història.

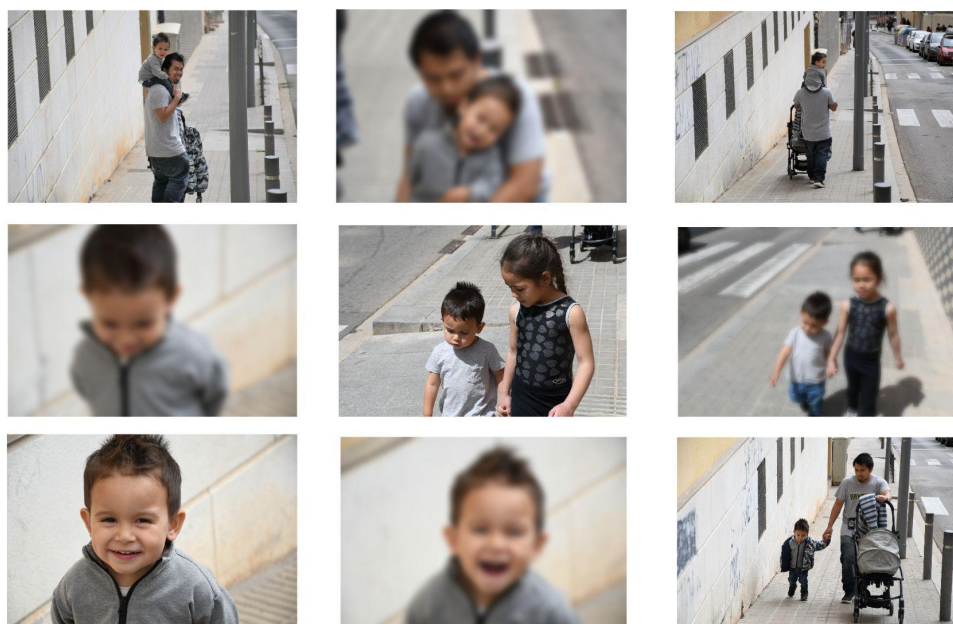

Explicació seqüència "Xapes"

9/10/2022

Canva

La següent, "Pel carrer", recull el moment on tota la família va a recollir a la Blau al campus de gimnàstica artística. D'aquest moment sí que es fa una tria molt curiosa per donar-li ritme. També es vol transmetre un sentiment de dolçor i riure, l'energia que plasma el Kai en la imatge, la mateixa que li transmet a l'artista mentre està fent les fotografies. L'última fotografia de totes, és diferent amb la intenció d'expressar el sentiment de protecció i cura que té la Blau amb el seu germà. Es considera que és una fotografia molt potent i que fa balança amb la sensació de disbauxa d'en Kai.

Mostra de la tria d'algunes fotografies del "Carrer"

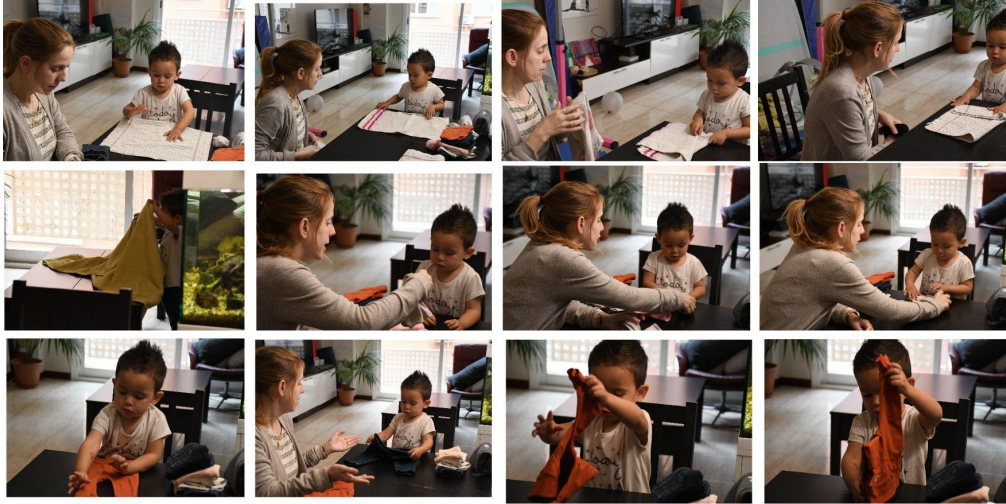
9/10/2022

PicsArt Editor

"Entre rialles" és una seqüència de les que es tenen moltíssimes imatges. Moltes tenen un aire similar i s'eliminen perquè no siguin repetitives. És llavors quan queden les essencials. Les que expliquen un relat. A l'inici de col·locar-les no anaven a mantenir l'ordre definitiu. Al final, es decideix provar una nova opció, i col·locar-les en l'ordre cronològic. Es fa d'aquesta manera perquè és l'única en què es veu una història definida.

La següent seqüència, "Entre germans", serveix per explicar la sintonia que es crea entre ells. Els secrets que només sabrà l'altre. Un moment dolç, que explica el vincle que es crea entre germans. S'aprofundeix en l'aliança entre els dos perquè la fotografia no surti bé, i la picardia de guanyar-se el somriure dels que els veuen. Escollir entre totes les fotografies que es tenen d'aquest moment és molt difícil, però les definitives són aquelles que combinaven millor entre si i detallaven el missatge com es volia.

"Vols plegar roba amb mi, Kai?" vol expressar com en un moment quotidià, hi ha molta tendresa. Es crea un ambient senzill que agrada molt a l'hora de fotografiar-lo i no es pot evitar introduir-lo al projecte. El moment de la tria d'aquestes imatges, suposa moltíssima atenció. Les fotografies que s'obtenen són molt iguals, però cada una expressa alguna cosa lleugerament diferent. Per tant, atentament, i dedicant-li un període llarg de temps, es trien les que més força tenen.

Imatges possibles per "Vols plegar roba amb mi, Kai?"

9/10/2022

PicsArt Editor

La consecutiva, "Cuinem", parla de quan el Kai ajuda al seu pare a la cuina. En aquesta seqüència hi ha molts moments que queden descartats, però que es voldrien haver posat. Per aquesta tria d'imatges no hi ha una explicació concreta. Es van posar totes les imatges ordenades cronològicament sobre la taula, i es van triar aquelles que funcionaven entre si, sense cap altre més motiu.

La seqüència de "Dolços" és una de les que més atractiva es veu. És un moment tendre, diferent. Mengem, ploren i riuen. I tot passa com una acció més. En quatre imatges queda reflectida la relació entre tota la família, la curiositat per l'Àsia, el vincle que tenen els dos germans i l'afinitat al Dissset, el gos. Es trien aquestes quatre imatges perquè representen una perspectiva que de lluny pot semblar corrent, evident i quotidiana, però que quan et fixes relata una història pura i plena de sentiment.

L'última, "El parc", es volia representar un recorregut sense preocupacions, ple de riures, ritme, simplicitat i innocència. El parc es considera que és el moment de representar-ho, perquè és a aquell lloc on es torna quan s'enyora la bogeria d'un nen petit. En aquesta seqüència es dubtava la distribució: primer el gronxador, o l'Alba amb el Kai? Al final es decanta per la distribució definitiva, ja que produeix una sensació que cada cop l'energia és major i produeix una sensació més pròxima al que es vol transmetre.

Col·locació seqüència "El parc"

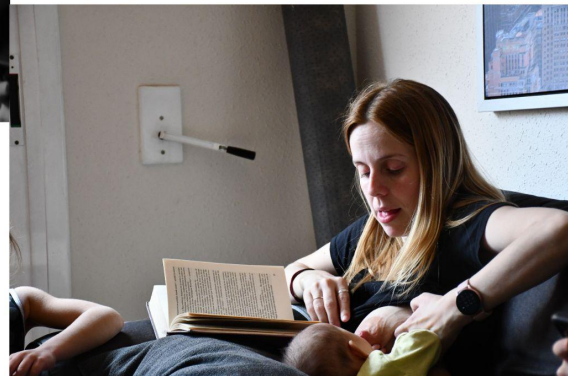
9/10/2022

PicsArt Editor

Per altra banda, estan les imatges individuals. Aquelles que són estàtiques i expliquen qui és la família retratada. La primera de totes, "Donant el pit", explica d'una mirada, quina relació hi ha entre els dos personatges. Aquesta imatge no té raó objectiva. Simplement, quan es veu la imatge se sap que és necessari que aparegui al projecte final.

ESCOLLIDA

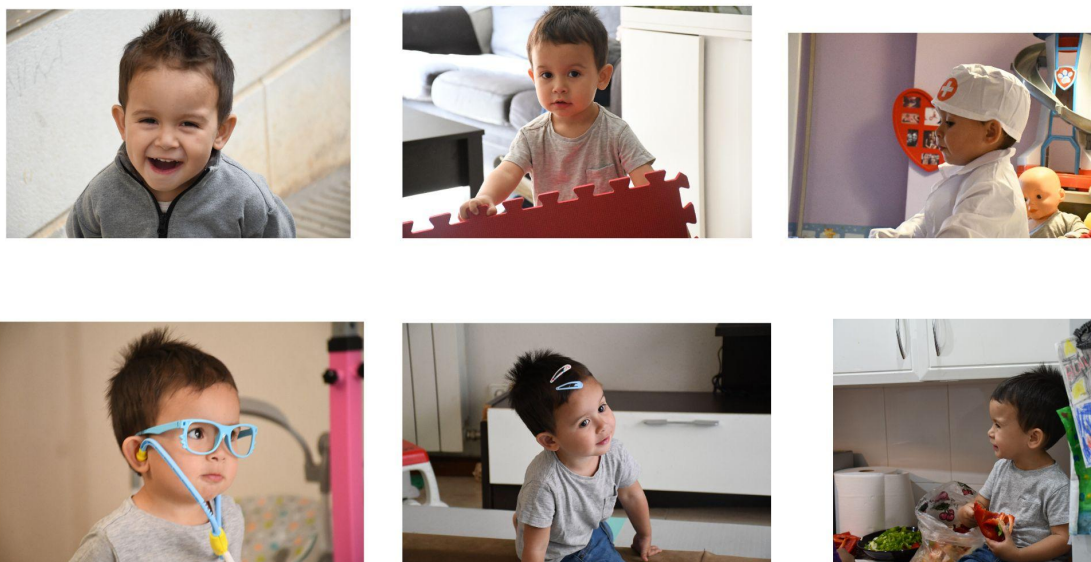
Opcions per "Donant el pit"

9/10/2022

PicsArt Editor

La fotografia "Àsia", no és una que inicialment es cregués que tenia prou força per posar-la a l'exposició. Hi ha diferents fotografies d'ella que agraden molt. Però quan es fa un visionament de les imatges amb la Rosa Pursals, ella menciona que és preciosa i que té molta personalitat. És llavors quan es decideix posar-la.

La fotografia titulada "Kai", explica en essència qui és ell. Sorprenentment, i tenint en compte la gran quantitat d'imatges que es tenen d'en Kai, és una de les que més clares es tenen, tot i tenir moltíssimes opcions. Té ritme, és simple, i es plasma qui realment és. És per aquesta raó que és tria.

Altres opcions per la fotografia de "Kai"

9/10/2022

PicsArt Editor

"Alba i Isaac" és una fotografia on es vol representar als dos pares i contar qui són ells. Realment, aquesta imatge és de les poques que s'obtenen de la parella junts, sense els menuts, i per això es tria.

La fotografia "Llegim", és una de les que més força té de l'exposició. Es tria per com capta la passió de la mare i la filla pel que es diuen l'una a l'altra. Per altra banda, també per la complexitat de la situació. Veritablement, s'aprofita per posar el focus en la funció de l'Alba com a mare, que mentre dona el pit a l'Àsia, llegeix un llibre a la Blau.

I per últim, "Blau i Kai" és una fotografia que mostra un cop més la relació entre els dos germans. La concentració de la Blau per complir la tasca del joc i l'expressió d'en Kai per saber allò que apunta la seva germana. Aquesta es tria per l'expressió d'en Kai i la sensació de confort que representen els dos germans.

Per finalitzar, la imatge principal de l'exposició. Es tria aquesta, perquè expressa en essència el dia a dia que viu aquesta família. És un resum que engloba com i qui són i

com viuen amb la seva família. Es decideix fer el fons en blanc i negre, per donar-li més importància al focus, en color, i que encara fossin més importants.

5.1.3 Perquè aquests passos

Abans de justificar cada uns dels passos que se segueixen, cal especificar que es podria haver dut a terme de qualsevol altra manera, però que aquest projecte ha anat requerint aquesta metodologia. També, cal aclarir, que el projecte s'ha fet de la manera en què la creadora s'ha trobat més còmode, per tal de facilitar el treball. Com a últim detall, es necessita entendre que hi ha passos que succeeixen sense un motiu de pes. Simplement perquè es necessita o perquè se sent que és el que s'ha de fer, sense cap motiu raonable.

Primer de tot es defineix la temàtica. En el moment en què es comença el projecte. Es té una necessitat de definir què es vol fer, per poder saber què fotografiar. D'aquesta manera crea seguretat sobre el que s'està a punt de començar i es sap cap a on dirigir el projecte. Això permet tenir la sensació que no es comença res amb els ulls tancats, sinó que es té una idea del que es busca. Posteriorment, es tria el subjecte. Un cop es sap qui serà, es fa l'enregistrament, per crear el material amb què es treballa.

Un cop es tenen les imatges fetes es comença a fer el procés d'edició. Es nega la necessitat de fer una segona presa d'imatges. Amb les imatges que es tenen, és suficient. En conseqüència el següent pas clar és aquest. Es comença per seleccionar les imatges que realment es volen. Això es fa per acotar el nombre de fotografies fetes i facilitar la tria final. N'hi ha que estan mal preses i aquestes es decideix descartar perquè no es vol aquest tipus d'imatges a l'exposició. Posteriorment, es destrien aquelles que no encaixen amb la temàtica, pel mateix motiu. Després es fa un full de contacte. Aquest full de contacte amb les fotografies restants en petit, es posen sobre una taula per veure-les millor. Això es fa amb la idea de poder conjuguar millor les fotografies. També permet una visualització més clara i organitzar la ment sobre el projecte. A part d'aquesta primera raó, s'introdueix aquesta manera de treballar, perquè a la mateixa autora li funciona molt bé visualitzar tot el material a la vegada. Es fan dues agrupacions. La primera, amb la intenció de començar a articular l'exposició, però no s'aconsegueix. No era el moment i va ser un pas en fals que no encaixava en el procés. La segona vegada que s'intenta, i es fa amb l'ajuda de Rosa Pursals, s'obtenen més resultats. Es decideix introduir una persona externa per tenir una visió objectiva. Es pren aquesta decisió per fer la tria d'imatges més fàcil i d'obtenir una opinió externa al projecte.

Un cop es tenen decidides les imatges es decideix començar amb el muntatge de les seqüències. Es fa aquest pas perquè es necessita tenir el muntatge digital de les seqüències i cal preparar-ho per l'exposició. Com ja estan decidides les imatges que les compondran, es tria fer-ho en aquell moment.

S'afirma que el discurs de l'exposició és molt important. Llavors es decideix començar a treballar en ell. S'escriu la idea i el que es vol explicar al públic per tenir-ho clar. Es creu que es trigarà a perfilar bé el relat. Això fa que, pensant en futur, es decideixi començar-lo ja, tot i que queda temps per fer l'exposició. Aquest detall dona un marge llarg per escriure tranquil·lament el que es vol transmetre.

El següent pas que es decideix fer, és la impressió. S'ha de triar un lloc on imprimir. El més econòmic és l'escollit. Primerament, tot anava a ser imprès i muntat a la mateixa copisteria. Això era molt car, i fa canviar la idea. Però hi ha una ajuda externa per fer les impressions, la del tiet de l'artista, que permet tornar a donar-li la mateixa forma al projecte, perquè redueix els costos. Com la impressió pot trigar temps, es decideix imprimir en aquell mateix moment.

Després només cal enganxar el cartó ploma a la copisteria. L'últim pas el podia fer manualment la mateixa artista, però es prefereix un professional per fer-ho. Aquest moment del projecte és marcat pels costos econòmics i són els que realment marquen el resultat físic de l'exposició.

Un cop ja es tenen les imatges impreses, tot està llest. Queda fer el pla de publicitat. Perquè acudeixi un públic a veure el que s'ha creat, cal fer un pla publicitari ben fet. Es fa en aquest moment per si es vol utilitzar qualsevol material de l'exposició i perquè, aparentment, no queda res més relacionat amb el projecte.

L'únic que falta és planejar el dia d'obertura. Es fa en últim lloc, ja que és l'últim detall a perfilar. Té gran importància en el projecte i l'exposició, però primer es considera que han d'estar les imatges acabades per poder planejar bé un pla d'acció per al dia d'obertura. Es prenen diferents accions. Es decideix que el primer dia d'exposició no serà quan es faci el reconeixement a les famílies, perquè és un dijous, i s'acorda amb la família que acudiran el dissabte de la mateixa setmana. Els altres dies no es fa res especial, més que acudir amb amics i familiars que volen veure el projecte. S'organitza d'aquesta manera perquè és com sent l'artista que vol organitzar-ho. No es vol fer res molt més cridaner perquè es creu que trencaria la sintonia de l'exposició.

La família fotografiada ve a veure l'exposició
10/09/2022
Mateix dispositiu

Aquest últim pas, la creació dels peus de foto, aparentment, hauria d'haver sigut abans, però es fa en aquest moment perquè és un detall petit. En ser-ho, és oblidat i es fa al final. Tot i que s'oblida de fer-se, es crea amb un resultat òptim.

Es decideix que l'espai es busca a la vegada que el projecte pren forma, tot i que comença la recerca el mateix primer dia que es comença el projecte. Es fa així perquè es té por de no trobar un lloc on exposar. Es creu que és difícil trobar un lloc on es vulgui ensenyar un projecte fotogràfic. Això permet que es busquin diferents llocs com s'ha explicat en el punt on es parla de l'espai. La primera opció, la botiga de Tous, s'accepta amb una mica de resignació, ja que no és un lloc on es vulgui fer l'exposició. Es creu que no encaixa l'espai amb el motiu del projecte. Però finalment, no es fa en aquesta botiga. Amb esperança i sense gran convicció, es proposa a Tenbei Concep la idea de fer l'exposició allà. Accepten. És una gran alegria. Es decideix anar a preguntar a aquesta botiga, ja que és una idea que es contempla des que es comença el projecte, però que es creia impossible.

Per finalitzar els passos cal parlar del muntatge. És l'acabat del projecte, i per això és l'últim punt de l'exposició. Es realitza el dia abans de l'exposició perquè així va ser com es va acordar amb la Belén, la propietària de la botiga.

Perquè el muntatge fos més àgil i ràpid la Laia Triquell, una amiga de l'autora, es presta per ajudar. Un cop allà s'explica la idea que es té i es posen les imatges individuals a terra. Això ajuda a visualitzar amb més perspectiva el que s'està muntant. Un cop es té definit l'ordre d'aquestes, es busca una sintonia amb les seqüències. Això es fa perquè es vegi un ritme i moviment. Un cop es té l'estructura, es comença a enganxar a la paret. S'enganxa amb blue-tack, ja que és un material de fàcil accés i que suporta bé el pes del suport utilitzat.

Per altra banda, com a últim i definitiu pas, que completa l'exposició, és quan es desmunta. Simplement, és l'últim per logística, i l'únic que es fa, és despenjar les fotografies de la paret. A30

Autora muntant l'exposició

7/09/2022

Mateix dispositiu

5.1.4 Plantejament en l'espai

Quan es pensa en l'espai per a l'exposició, s'ha de tenir una idea molt clara de què es disposa. Es tenia una imatge molt clara des del principi, i al llarg del projecte es

plantegen diferents opcions. Cada opció proposa una disposició diferent, totes les imatges individuals juntes i totes les seqüències iguals, distribuint-les de maneres completament diferents i sense una idea clara... Cap d'aquestes idees sintonitzava bé amb el projecte, per tant, es decideix deixar descansar aquest punt fins a tenir les fotografies impreses.

Distribució de les imatges

7/09/2022

Fotografia feta per Laia Triquell

Un cop es tenen totes les imatges sobre la taula es juga amb elles, es combinen de moltíssimes maneres, fins que es crea una idea primitiva del que es vol fer amb la distribució final. Una combinació entre les imatges individuals i les seqüències. Però l'únic moment en què es veu clar, és quan s'està en el lloc intentant col·locar-les a la paret. És llavors quan, per simple intuïció, i sense una resposta clara, es comença a jugar amb la distribució, i tot es veu en el lloc correcte. La decisió de col·locar-ho en columnes permet fer una visualització clara de totes les imatges. Però la decisió d'on es posa cada una de les fotografies no té cap més explicació que la intuïció. Sí que cal especificar que es basa en la prova i error de veure si funcionen o no, les imatges, en aquella columna.

5.1.5 Pressupost

El pressupost del projecte va íntimament lligat a les impressions, i, per tant, al resultat final de l'exposició. És un aspecte que preocupa des de l'inici del projecte, i per això es fa un petit estudi de mercat i on podia resultar més econòmic.

La idea principal és imprimir les imatges i enganxar-les sobre un suport de cartó ploma. A partir d'aquí, es miren diferents copisteries i alguna web en línia, per tenir en compte diverses opcions. L'opció de fer-ho través d'una pàgina web s'elimina immediatament degut a l'alt pressupost que es requeria, juntament amb alguna altra copisteria. Com a opció més assequible està l'opció de Copinova 2000, amb un cost de 157,70 € aproximats, incloent-hi la impressió, enganxar el suport, i tallar-lo. Cal aclarir que en aquesta despesa no estan inclosos els peus de foto, ja que es realitzen més endavant. Si se sumaven els dos costos, s'alçaven el preu final a 164,06 €.

Això fa que, es plantegi la impressió, i es busqui una nova idea. La solució resulta ser no utilitzar suport i penjar les imatges directament a la paret. No seria el resultat esperat que es volia pel projecte, però s'havia de rebaixar el cost. Però això no s'arriba a dur a terme. El tiet de l'autora, s'ofereix a imprimir ell les fotografies. Aquest avantatge, fa que es reprengui la idea principal i, per tant, se li posa un suport de cartó ploma.

Com a resultat, per la impressió, només es compra el paper de fotografia DIN-A3. Aquest acaba tenint un cost de 20 €. Per altra banda, quan les imatges ja són impreses, es va a Copinova 2000 a enganxar-les en el suport que es vol. Aquesta tasca suposa un total de 36,60 €. En acabat, a aquests costos se'ls hi ha d'afegir la realització dels peus de fotos, que resulta ser de 6,36 €. Aquests tres preus fan una suma de 62,96 € que provoquen un estalvi de 101,10 €, respecte al pressupost inicial del projecte.

A la següent taula, trobem una explicació dels preus estalviats i requerits en el projecte. A la primera columna hi ha el producte. A la segona es veu l'estalvi que hi ha hagut. La següent explica els preus del projecte, i el que ha costat, i a l'última, ensenya l'hipotètic cas de no haver tingut una altra solució, i el que hagués costat el projecte en el format final que ha tingut.

Imprimir i col·locar cartó ploma			157,70 €
paper de fotografia DIN-A3		20,00 €	0
col·locar cartó ploma		36,60 €	0
peus de foto		6,36 €	6,36
TOTAL		62,96 €	164,06 €
Estalvi	101,10 €		

Taula de pressupostos

1/09/2022

Excel

Taula on s'exposen tots els preus i es fa una comparativa amb l'inicial

5.1.6 Pla de publicitat

El pla publicitari és el que fa que el nou projecte es doni a conèixer. També fa que el públic el vagi a veure. El cartell que s'ha dissenyat, és el que fa aquesta funció. És el que informa dels aspectes essencials, com la data, el lloc i l'autora, i dona la primera imatge del projecte. Per tant, es treballa molt bé per intentar tenir una màxima rendibilitat d'aquest.

Per complementar la funció del cartell principal, es dissenyen els petits recordatoris. Aquests incrementen la publicitat. La intenció dels recordatoris és fer a l'espectador més pròxim a l'exposició. Això es fa donant-li un format semblant a un recordatori d'una aplicació del telèfon mòbil. És un aspecte diferent i que resulta més atractiu i quotidià. El cartell de l'exposició s'anuncia l'última setmana d'agost. Això implica que es publica dues setmanes abans d'inaugurar el **Joc de les Imatges**. Els altres recordatoris es publiquen la setmana anterior a l'exposició. Es poden trobar en l'explicació del procés creatiu de l'exposició, tant el cartell principal com els recordatoris.

Totes aquestes accions es duen a terme amb un conte d'Instagram públic. Es fa amb l'usuari *jul_jagimenez*. Es fa amb aquest compte perquè l'autora l'utilitza per al seu ús personal i es considera que és correcte per fer la publicitat de l'exposició.

Com l'exposició acaba sent prolongada, s'usen imatges del muntatge, edicions amb diferents imatges preses que no surten a l'exposició, i nova informació sobre la prolongació de l'exposició, per fer més publicitat.

1. Muntatge fotogràfic. 12/04/2022. Google Fotos. Fotografies no incloses a l'exposició.
2. Publicitat. 9/09/2022. Penjada a Instagram. Imatge del muntatge de l'exposició.
3. Publicitat de la prolongació de l'exposició. 10/09/2022. Imatge penjada a Instagram.

5.1.7 Dia d'obertura

El dia d'obertura d'una exposició acostuma a ser el dia en què més públic accedeix a l'exposició. Es fa un acte especial i s'organitza alguna activitat diferent que es pugui relacionar amb l'exposició.

En el cas d'aquest projecte, i considerant que a l'inici només estava previst que fossin tres dies d'exposició, s'organitza de manera que l'autora acudeix cada dia a la botiga, i parla amb aquells que puguin estar interessats. Es decideix no fer cap acte diferent, ja que es volia mantenir la línia de simplicitat que seguia el projecte. Per altra banda, sí que cada dia va acudir algú diferent amb el que l'autora havia quedat personalment.

El primer dia d'exposició, el dijous dia 8, es queda amb alguns familiars i amigues més properes. S'enfoca en un format més petit i sense moltíssima gent. L'endemà, divendres, es queda amb amistats de l'artista. El dissabte 10 és el dia que es queda amb la família fotografiada. Venen a la tarda, es va a veure l'exposició amb ells i es comenta. A part, es volia fer un petit agraïment per haver-se prestat a ser fotografiats, i se'ls hi fa un petit obsequi. És el moment en què se'ls fa protagonistes.

Com que l'exposició dura una setmana més, i tot es decideix immediatament, no es prepara res especial. El dilluns sí que es va, però sense cap intenció concreta. En

aquell moment, després del cap de setmana i tota la gent que havia vist l'exposició, es pren un moment per analitzar i contemplar-la tranquil·lament.

5.2. Cada pas del meu mètode aplicat al projecte final

En aquest punt, la intenció és triar aquells passos més rellevants del mètode que s'utilitza per dur a terme l'exposició, i explicar com intervenen en el resultat final del projecte. Però per fer-ho més dinàmic, es decideix crear un vídeo per contar-ho.

Seguidament, hi ha un QR des del qual es pot accedir a aquesta explicació. A més, l'enllaç del vídeo final es pot trobar en l'annex A.31

QR

18/09/2022

Vídeo de com aplico el meu mètode al projecte final

6. Presentació de la meva exposició fotogràfica

Mentre que el projecte està exposat, es pregunta a qui l'observa que n'opina. És molta informació de la qual es fa una síntesi mental. Personalment, l'artista n'extreu diverses conclusions. Per aquesta raó, es fan petites entrevistes a aquestes persones. Es vol presentar la mateixa síntesi mental que es fa en el moment de l'exposició, a tothom. Per tant, es fa un recull de què opinen, que és el que pensen, que transmet l'exposició. Buscar la part més emocional, sensible i pròxima: que algú expliqui de primera mà, que li ha semblat l'exposició.

Totes les opinions, des de coneguts fins als artistes, estan reunides en un vídeo al qual porta el següent QR, i l'enllaç de l'annex A.32. Allà es presenta l'exposició en dues imatges, i es dona pas a l'opinió de persones de diferents edats i diferents pensaments.

QR
23/09/2022
Vídeo de les opinions

7. Conclusions

El plantejament inicial d'aquest treball parteix d'aquesta pregunta: hi ha un mètode establert per tots els artistes a l'hora de crear una exposició fotogràfica? Trobar resposta a aquesta pregunta, és el que mou tota la investigació, recerca d'informació i comprovació d'aquest treball.

Quan es comença el treball s'espera resoldre la següent hipòtesi: "hi ha una metodologia establerta per crear les exposicions fotogràfiques". S'espera una resposta clara i determinant. Que doni una resposta concisa. Però ha resultat no ser així. Al llarg de la investigació s'ha demostrat que, la solució és ambigua i es pot enfocar de diferents maneres. Es pot contestar amb un "no hi ha una metodologia establerta per crear una exposició", o amb un "sí que hi ha una metodologia establerta per crear una exposició". La primera resposta correspon al fet que no hi ha una metodologia mundial la qual tots els artistes segueixen. Ningú ha establert quina és la millor forma de crear una exposició fotogràfica. D'altra banda, cada artista, individualment, i per molt que no sigui del tot conscient, usa una metodologia, encara que diferent de la resta. En definitiva, és la manera en què treballa l'autor o autora. És única i personal. A més, s'ha après a què la creació és lliure de qualsevol normativa que se li pugui aplicar, que cada artista crea de la manera en què més còmode es troba, i de la manera més lliure possible. Cap s'adhereix a un sistema ja existent, perquè no hi és. Cada metodologia és diferent i única, perquè està treballada exclusivament segons la necessitat d'aquell projecte. Per això aquest treball no es respon amb una confirmació o negació, sinó que ambdós: "no hi ha un document, utilitzat mundialment, que explica quin mètode s'ha de seguir per crear una exposició, però sí que cada artista té el seu propi, diferent de qualsevol altre".

Tot aquest procés de recerca, es fa a través de fer entrevistes, que posteriorment, condicionen el treball aplicat. Un cop començada la investigació, es fa evident la manca d'informació en aquesta temàtica en particular. Especifiquem, quan parlem d'informació relacionada amb la fotografia pròpiament, la il·luminació d'aquesta o la composició, en trobem moltíssima, però allò que està relacionat amb una exposició fotogràfica, el muntatge, la realització, com es du a terme, és molt difícil de trobar. Això comporta a què l'únic recurs trobat siguin els mateixos artistes. A través d'aquestes entrevistes directes, s'ha trobat tot el contingut teòric per encaminar el treball personal: l'exposició pròpia. Són entrevistes en les que es pregunta directament pel treball professional sobre una exposició. És llavors, quan l'artista explica en plenitud com treballa i quines estratègies

utilitza per donar format a una exposició fotogràfica. Cada cop es tenen més entrevistes fetes, i és per això, que quan més avança el treball, més evident és: quan un artista explica el seu mètode de treball, obre les portes al seu món personal. És únic el procés que es fa servir i plenament diferent de la resta de fotògrafs/es. A la vegada, neguen l'existència d'una referència a seguir a l'hora de muntar una exposició. D'aquesta interacció amb els i les entrevistades, és d'on es recullen totes les conclusions que conclouen el treball. És aquí on es descobreix el procés creatiu dels artistes i si es confirma o refuta la hipòtesi del treball.

Un cop es tenen aquestes conclusions s'apliquen a l'exposició pròpia, és a dir, l'aplicació pràctica. Quan es comença la investigació, s'espera una resposta determinant, que obligués a seguir uns passos acotats per crear-la. Però això no és el que es troba. Cada artista explica un plantejament completament diferent i això modifica la visió del projecte que s'ha de començar. Trenca amb la idea preestablerta de seguir uns passos ja marcats, i fa canviar completament el plantejament del treball pràctic. Tot així, es tenen en compte les dues premisses més importants que ressalten. La primera, la no existència d'un mètode, i la segona, la llibertat de cada artista per crear com vulgui. Per tant, es comença a treballar com més còmode se sentia i utilitzant aquells passos, inventats o suggerits pels artistes, que es requereixen en el moment de la creació. En conclusió, tot allò que s'introdueix com un pas més en el procés creatiu, està basat en la comoditat i el mètode de treball que defineix la persona que crea el projecte, en aquest cas, com ha estat aplicat en el Joc de les Imatges..

Per finalitzar el treball, cal recordar a quina conclusió s'ha arribat a través d'aquesta recerca d'informació. Al final s'arriba a la sentència de què no hi ha una metodologia general que tots els artistes segueixen, o mundialment reconeguda, sinó que cada un adapta la seva manera de treballar al projecte que estan creant, de manera única i exclusiva, i que, per tant, fa el mètode amb el qual treballen, únic i personal de cada artista.

8. Bibliografia

- (n.d.). David Jiménez - Fotografía y arte. Retrieved June 13, 2022, from <https://david-jimenez.com/>
- About - Art Photo Barcelona*. (n.d.). Art Photo Bcn. Retrieved June 21, 2022, from <https://artphotobcn.com/ca/about-cat/>
- alvarez, m. (n.d.). ▷ *Que es una exposición artistica | Actualizado agosto 2022*. ▷ Gesehen. Retrieved September 15, 2022, from <https://gesehen.es/arte-y-diseno/que-es-una-exposicion-artistica/#iquestqueacute-es-una-exposicioacuten-de-arte>
- Arjona, A. (2021, October 29). Una exposición con fotografías de Mónica Das Neves recoge historias de personas atendidas por Cruz Roja. *COPE*. https://www.cope.es/emisoras/cataluna/barcelona-provincia/barcelona/informativos/noticias/una-exposicion-con-fotografias-monica-das-neves-recoge-historias-personas-atendidas-por-cruz-roja-20211029_1588218
- Basolí, L. (n.d.). *Lloc Web Lurdes R. Basolí*. Lurdes R. Basolí - Photographer. Retrieved June 13, 2022, from <https://lurdesbasoli.com/>
- Basolí, L. R. (2018, desembre 4). *Blank* [Una de les cinc peces que configuren l'exposició fotogràfica de BLANK]. Jon Cazenave.
- Berenguer Vidal i Tello » Directori de socis*. (n.d.). Fotoconnexió. Retrieved July 7, 2022, from <https://www.fotoconnexio.cat/qui-som/directori-de-socis/name/berenguer-vidal-i-tello/>
- Berenguer Vidal i Tello | IV Jornades fotografia documental Can Basté*. (2011, November 12). IV Jornades fotografia documental Can Basté. Retrieved July 7, 2022, from <https://jornadesfotografiadocumental.wordpress.com/tag/berenguer-vidal-i-tello/>
- Bio*. (n.d.). mireiaferron. Retrieved July 7, 2022, from <https://mireiaferron.com/Bio>

Biografia – ROGER GRASAS_. (n.d.). ROGER GRASAS. Retrieved July 8, 2022, from http://www.rogergrasas.com/?page_id=164&lang=ca

Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona. (2017). *Sortir-se de la línia. Entrevista a Mireia Ferron*. Youtube. Retrieved juliol 7, 2022, from <https://www.youtube.com/watch?v=SKfcpejll4g>

Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona. (2021). *Entrevista a Mireia Ferron*. Youtube. Retrieved juliol 7, 2022, from <https://www.youtube.com/watch?v=wQulU9BmS0I>

Brau, G., & Brau Gelabert, G. (2017). *Visión fotográfica y lenguaje visual*. Terra Natio.

Bravo, G., & Jiménez, D. (2021, February 15). *David Jiménez (fotógrafo) - Profesor de fotografía*. FotoGasteiz. Retrieved July 7, 2022, from <https://fotogasteiz.com/blog/fotografos/david-jimenez-fotografo-vida-obra-biografia/>

Comisario/a de exposiciones. (n.d.). Barcelona Activa. Retrieved July 12, 2022, from <https://treball.barcelonactiva.cat/porta22/es/fitxes/C/fitxa4738/comisarioa-de-exposiciones.do>

Comisario de Exposición: Qué Es y Qué Hace – EVE Museos e Innovación. (2016, February 22). EVE Museos e Innovación. Retrieved July 12, 2022, from <https://evemuseografia.com/2016/02/22/comisario-de-exposicion-que-es-y-que-hace/>

Comisario de un museo/galería de arte - educaweb.com. (n.d.). Educaweb.com. Retrieved July 12, 2022, from <https://www.educaweb.com/profesion/comisario-museo-galeria-arte-497/>

Comissariat exposició I Photographic Social Vision. (n.d.). Photographic Social Vision. Retrieved June 21, 2022, from https://www.photographicsocialvision.org/ca/pt_visionados/comissariat-exposicio/

CRESPO MACLENNAN, G. (2019, June 7). David Jiménez: “Una imagen tiene su propio significado y debe explicarse por sí sola como tal”. *El País*. https://elpais.com/cultura/2019/06/06/babelia/1559828223_359969.html

- DAVID JIMÉNEZ. *Tutorías de Autor Online. FOTOGRAFÍA – La Plantación. Encuentros y Conocimiento*. (2022, April 20). La Plantación. Retrieved July 7, 2022, from <https://laplantacion.info/2021/02/04/david-jimenez-1-tutoria-de-autor-online-fotografia/>
- de Navarra, M. U. (2020). *Masterclass de David Jiménez*. youtube. Retrieved juliol 7, 2022, from <https://www.youtube.com/watch?v=LyXpKTF1ZeY>
- Diec2. (2020, April 17). *Galeria d'art*. YouTube. Retrieved July 13, 2022, from <https://dlc.iec.cat/Results?IdE=0021988&DecEntradaText=galeria&AllInfoMorf=False&OperEntrada=0&OperDef=0&OperEx=0&OperSubEntrada=0&OperAreaTematica=0&InfoMorfType=0&OperCatGram=False&AccentSen=False&CurrentPage=0&refineSearch=0&Actualitzacions=False>
- Diec2. (2020, April 17). *Galerista*. YouTube. Retrieved July 13, 2022, from <https://dlc.iec.cat/Results?DecEntradaText=galerista&AllInfoMorf=False&OperEntrada=0&OperDef=0&OperEx=0&OperSubEntrada=0&OperAreaTematica=0&InfoMorfType=0&OperCatGram=False&AccentSen=False&CurrentPage=0&refineSearch=0&Actualitzacions=False>
- Dinamo Visual Lab. (2016). *Conversación con el fotógrafo David Jiménez*. youtube. Retrieved juliol 7, 2022, from <https://www.youtube.com/watch?v=RZef7iHzyPE>
- El Comisariado de exposiciones*. (2017, February 15). Instituto de Gestión Cultural y Artística. Retrieved July 12, 2022, from <https://igeca.net/blog/136-comisariado-de-exposiciones-como-parte-esencial-del-arte>
- Exposición de arte*. (n.d.). Wikipedia. Retrieved September 15, 2022, from https://es.wikipedia.org/wiki/Exposici%C3%B3n_de_arte
- Ferron, M. (n.d.). *Espècie Introduïda*. Web. Retrieved July 8, 2022, from <https://mireiaferron.com/Especie-introduida>

- Ferron* | *inDeauville - Turismo, Eventos, Guía de la ciudad - Sitio oficial del territorio de Deauville*. (n.d.). Deauville. Retrieved July 8, 2022, from <https://es.indeauville.fr/ferron>
- Fontcuberta, J. (Ed.). (2003). *Estética fotográfica: una selección de textos*. Gustavo Gili.
- Fontcuberta, J. (2016). *La furia de las imágenes: notas sobre la postfotografía*. Galaxia Gutenberg.
- Fundación Minera Escondida. (2019). *¿Qué es una Exposición Artística?* <https://www.youtube.com/watch?v=36wm-XMJBey>
- Helena Velez Olabarria, directora de DOCField: "L'amor romàntic no és l'única forma d'estimar, ni els amors l'única forma d'efecte"*. (2018, November 8). La República. Retrieved July 7, 2022, from <https://www.larepublica.cat/noticies/helena-velez-olabarria-directora-de-docfield-la-mor-romantic-no-es-lunica-forma-destimar-ni-els-amors-lunica-forma-defecte/>
- Helena Velez: "Voler parlar de l'amor allunyant-nos de la seva variant més romàntica també és una manera d'abordar moltes temàtiques"*. (2018, November 20). Surtdecasa.cat. Retrieved June 21, 2022, from <https://surtdecasa.cat/barcelona/arts/entrevista-helena-velez>
- HVO - Helena Vélez*. (n.d.). YouTube. Retrieved June 21, 2022, from <https://www.hvo-projects.com/the-room-for-a-story-of-ones-own>
- HVO-Projects*. (n.d.). YouTube. Retrieved July 7, 2022, from <https://www.hvo-projects.com/the-room-for-a-story-of-ones-own>
- IEC-Diec2. (n.d.). *Definició de Fotografia*. Diec-2. Retrieved June 13, 2022, from <https://dlc.iec.cat/Results?IdE=0021117&DecEntradaText=fotografia&AllInfoMorf=False&OperEntrada=0&OperDef=0&OperEx=0&OperSubEntrada=0&OperAreaTematica=0&InfoMorfType=0&OperCatGram=False&AccentSen=False&CurrentPage=0&refineSearch=0&Actualitzacions=False>
- Ingledeu, J. (2006). *Fotografía: FOTOGRAFÍA*. BLUME (Naturart).

Jiménez, D. (n.d.). *David Jiménez*. David Jiménez - Fotografía y arte. Retrieved July 7, 2022, from <https://david-jimenez.com/>

Jiménez, D., Montalbetti, M., Company, D., & Castellote, A. (2019). *Universos* (D. Jiménez, Ed.). RM.

LinkedIn. (n.d.). YouTube. Retrieved July 7, 2022, from <https://acortar.link/0RHp8T>

Lurdes R. Basolí. (2022, 06 21). EFTI. Retrieved June 21, 2022, from <https://efti.es/staff/lurdes-r-basoli>

Lurdes R. Basolí reinterpreta el bacus de Granollers. (n.d.). Museu de Granollers. Retrieved June 21, 2022, from <https://museugranollers.cat/festival-opera-aperta/opera-aperta/lurdes-r-basoli-reinterpreta-el-bacus-de-granollers>

Mireia Ferron – La Volta. (n.d.). La Volta. Retrieved July 7, 2022, from <https://www.femlavolta.cat/mireia-ferron/>

Naranjo, J., Fontcuberta, J., Formiguera, P., & Terré, A. (2002, November 18). *Introducción a la historia de la fotografía en Cataluña (cat.exp.)*,... OpenEdition Journals. Retrieved July 7, 2022, from <https://journals.openedition.org/etudesphotographiques/238>

Neves, M. D. (n.d.). *Web*. YouTube. Retrieved July 8, 2022, from <https://mdnshots.com/crossing-lives-cruz-roja.html>

Nuevoco. (n.d.). *¿Qué hace un fotógrafo? ¿Qué hace un Fotógrafo?* Retrieved July 12, 2022, from <https://neuvoo.es/neuvooPedia/es/fotografo/>

Porporatto, M. (n.d.). *Significado de Galerista - Qué es, Definición y Concepto*. Que Significado. Retrieved July 13, 2022, from <https://quesignificado.com/galerista/>

QUE ES UN FOTOGRAFO | Web Oficial EUROINNOVA. (n.d.). Euroinnova. Retrieved July 12, 2022, from <https://www.euroinnova.edu.es/blog/que-es-un-fotografo>

Roger Grasas. (n.d.). Idep Barcelona. Retrieved July 8, 2022, from <https://www.idep.es/staff/roger-grasas/>

Roger Grasas. (n.d.). EGM. Retrieved July 8, 2022, from <https://egm.es/ca/roger-grasas/>

Roger Grasas publica 'Ha Aretz', un recorrido de los paisajes bíblicos actuales. (2022, May 24). *Clavoardiando Magazine*.
<https://clavoardiando-magazine.com/actualidad/noticias/roger-grasas-publica-ha-aretz-un-recorrido-de-los-paisajes-biblicos-en-la-actualidad/>

Sontag, S. (2008). *Sobre la fotografía*. DEBOLSILLO.

Tania Pardo en el MUSAC / Comisariado de Arte Contemporáneo (Season 1, Episode 4) [TV series episode]. (2009, 12 11). In rtve (Executive Producer), *Los oficios de la cultura*. rtve.

Ucha, F. (n.d.). *Definición de Fotógrafo » Concepto en Definición ABC*. Definición ABC.
Retrieved July 12, 2022, from
<https://www.definicionabc.com/comunicacion/fotografo.php>

Vélez, H. (n.d.). *Vídeo Youtube*. <https://www.youtube.com/watch?v=Kn0Y73nONvM>

VENEZUELA(S). (n.d.). Casa Amèrica Catalunya. Retrieved June 21, 2022, from
<https://americat.barcelona/ca/venezuelas>

Vindimian, F. (n.d.). Roger Grasas | Español. *Metal Magazine*.
<https://metalmagazine.eu/es/post/interview/roger-grasas>

Annexos

A1: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (Fundación Minera Escondida, 2019), (alvarez, n.d.) i (*Exposición De Arte*, n.d.).

A2: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (*Comisario/a De Exposiciones*, n.d.), (*Comisario De Exposición: Qué Es Y Qué Hace – EVE Museos E Innovación*, 2016), (*Comisario De Un Museo/galería De Arte - Educaweb.com*, n.d.), (*El Comisariado De Exposiciones.*, 2017) i (“Tania Pardo En El MUSAC / Comisariado De Arte Contemporáneo,” 2009).

També s’ha utilitzat informació de part de les persones entrevistades, l’Helena Vélez i el Berenguer Vidal són els dos comissaris que s’ha entrevistat.

A3: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (Ucha, n.d.), (Nuevoco, n.d.) i (*QUE ES UN FOTOGRAFO | Web Oficial EUROINNOVA*, n.d.)

També s’ha utilitzat informació de part de les persones entrevistades, Lurdes R. Basolí, Mireia Ferron, Monica Das Neves, Roger Grasas, i David Jiménez, són els cinc fotògrafs i fotògrafes que s’ha entrevistat.

A4: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (Porporatto, n.d.), (Diec2, 2020) i (Diec2, 2020).

A5: l’enllaç següent porta a una carpeta amb tots els audio de les entrevistes: <https://drive.google.com/drive/folders/1bezP4lppsTsSSEfrCHSWSPkulfkKILFo?usp=sharing>

Les preguntes següents són les que es fan servir a les entrevistes. Preguntes a fotògraf/a: 1) Quin és el mètode que utilitzes per a crear una exposició fotogràfica? Tens un mètode o canvies la manera de fer-les depenent de l’exposició? 2) Quins d’aquests passos que has mencionat, consideres que són essencials i bàsics per poder tenir una base sòlida per crear una expo. ? 3) Com esculls la temàtica de la qual vols parlar? 4) Què és el que fa que et decantis per un tipus de fotografia concreta? O un muntatge fotogràfic concret? Sempre treballes de la mateixa manera, o intentes variar una mica el procés per intentar aconseguir coses noves? 5) Com s’organitzen les fotografies en l’espai, perquè tinguin un sentit per l’espectador? 5.1) Com fas perquè les imatges tinguin un sentit entre elles? Les crees independentment de la resta, sense cap relació entre elles? 5.2) I el lloc en què es realitza, es tria amb relació a l’exposició? 6) Com es planteja el dia d’obertura? 7) Sempre hi ha una intenció de fer una exposició per mostrar allò en el que es treballa? 8) Quins components consideres que necessita una fotografia perquè

transmeti o encaixi en un conjunt que tenen una mateixa temàtica? 9) Què és el que aporta una exposició a un artista?

Preguntes a la comissària. Aquestes són en castellà, ja que l'entrevista es realitza en aquest idioma: 1) ¿Qué hace el comisario de una exposición? 2) ¿Qué método utilizas para crear una exposición fotográfica? ¿Tienes un método fijo o lo cambias según el tipo de exposición que se quiere crear? 3) ¿Cuáles de los pasos que has mencionado anteriormente consideras que son esenciales para crear una exposición? 4) ¿Cómo escoge el artista la temática de la exposición? 5) ¿El comisario interviene en el proceso artístico del autor? 6) ¿Cómo se organizan las fotografías en el espacio? 7) ¿Cómo se escoge el sitio en el que se hace la exposición? 8) ¿Cómo se organiza el día de obertura? 9) ¿Cómo se gestiona la relación entre el artista y la comisaria? ¿Hay interacción entre los dos, o es independiente? 10) En tu propia experiencia, ¿Por qué acabaste siendo comisaria? ¿Por qué no seguir siendo solo fotógrafa? ¿Qué diferencias hay?

A6: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (Basolí, n.d.), (Basolí, 2018), (Lurdes R. Basolí, 2022), (Lurdes R. Basolí *Reinterpreta El Bacus De Granollers*, n.d.) i (VENEZUELA(S), n.d.).

A7: Gràcies a la possibilitat de quedar en persona, ens vam trobar a Roca Umbert, Granollers, on Basolí té el seu estudi. Vam fer l'entrevista a la cafeteria del mateix recinte. Era la primera entrevista que feia i no sabia com dirigir-la ni quines respostes eren les que buscava. Va ser una entrevista molt enriquidora. A més la Lurdes Basolí va estar disposada a respondre, explicar i donar tota mena d'informació possible perquè en recopilés tanta com fos possible. Després d'una hora d'entrevista, ella va oferir-se a ensenyar-me el seu estudi. Allà va mostrar-me maquetes de diferents projectes, moltíssimes fotografies, i les parts del procés que ella utilitza en físic. Sense dubte, una experiència única.

A8: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (Berenguer Vidal I Tello » *Directori De Socis*, n.d.), (Berenguer Vidal I Tello | *IV Jornades Fotografia Documental Can Basté*, 2011) i (Naranjo et al., 2002).

A9: L'entrevista es va fer presencialment. Vam quedar a l'arxiu on ell treballa. Aquest es troba a Barcelona a dins del temple d'August. Va ser de les entrevistes més diferents, ja que ell no tenia una resposta clara i concisa. Ell explicava coses intentant respondre la pregunta, però veritablement pensava en veu alta mentre les responia. També va ser molt interessant presenciar aquesta manera d'exterioritzar els pensaments i anar formant una opinió per mi i, també, per a ell mateix.

A10: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (*About - Art Photo Barcelona*, n.d.), (*Comissariat Exposició I Photographic Social Vision*, n.d.), (*Helena Velez Olabarria, Directora De DOCFIELD: "L'amor Romàntic No és L'única Forma D'estimar, Ni Els Amors L'única Forma D'efecte"*, 2018), (*Helena Velez: "Voler Parlar De L'amor Allunyant-Nos De La Seva Variant Més Romàntica També és Una Manera D'abordar Moltes Temàtiques"*, 2018), (*HVO - Helena Vélez*, n.d.), (*HVO-Projects*, n.d.), (*LinkedIn*, n.d.) i (*Vélez*, n.d.).

A11: L'entrevista que es va realitzar amb l'Helena Vélez, va ser a través d'una videotrucada, ja que ella es trobava a Londres en aquell moment. Aquesta entrevista va ser molt útil, ja que jo personalment no sabia que era realment el que feia un comissari/ària. Durant l'entrevista es va parlar bastant sobre el meu propi treball artístic i ella em va suggerir personalment passos que em podien ajudar a fer que fos més fàcil prendre decisions. No tinc una raó específica que pugui declarar perquè aquesta entrevista em va agradar tantíssim, però l'actitud de l'Helena Vélez respecte al que li preguntava i la seva plena intenció de transmetre tot allò que coneix, em va semblar molt apassionant. D'alguna manera em va contagiar part de l'actitud i postura que adopta davant els projectes que dirigeix.

A12: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (*de Navarra*, 2020), (*Dinamo Visual Lab*, 2016), (*Bravo & Jiménez*, 2021), (*Jiménez*, n.d.), (*DAVID JIMÉNEZ. Tutorías De Autor Online. FOTOGRAFÍA – La Plantación. Encuentros Y Conocimiento*, 2022) i (*CRESPO MACLENNAN*, 2019).

A13: Amb el David Jiménez vam quedar a Barcelona un dia que ell viatjava a la ciutat per casualitat. Vam contactar per correu electrònic, i entre la seva incansable travessia per Barcelona, va decidir dedicar-me un temps. Es va oferir a quedar amb mi per aportar-me l'ajuda que fos necessària amb el meu treball. Vam fer l'entrevista a una cafeteria de la plaça Catalunya. És de les entrevistes que més he gaudit. La seva capacitat per explicar les coses és espectacular. Ho va detallar tot molt bé i al llarg del treball m'ha anat preguntant com ho portava i m'ha donat la seva opinió o noves eines per triar algunes fotografies. Però no només per això, la postura que mostrava respecte al que jo preguntava, també em va captivar. Des de llavors, i no només per la seva capacitat d'explicar les coses, sinó també per la seva feina, ara mateix s'ha convertit en un dels meus referents dins de la fotografia.

A14: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (*Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona*, 2017), (*Bòlit, Centre d'Art Contemporani. Girona*, 2021), (*Bio*, n.d.) i (*Mireia Ferron – La Volta*, n.d.).

A15: A Mireia Ferron la vaig conèixer personalment en un taller que vam realitzar en una sortida al Museu del Cinema de Girona amb l'institut. Allà ella va explicar que ella feia exposicions i vaig decidir preguntar-li si li feia res participar en el meu Treball de Recerca. Ella va accedir. Vam intentar fer l'entrevista presencialment, i més tard per videotrucada, però no va ser possible. Així que li vaig proporcionar les preguntes i ella me les va respondre per àudios de veu. A més a més, sense cap sol·licitud per part meua, em va adjuntar un document on hi havia llibres i autors que em podien interessar pel treball. D'allà vaig conèixer qui era David Jiménez, i molta de la informació, em va servir per ampliar coneixement sobre la fotografia.

A16: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (Neves, n.d.) i (Arjona, 2021).

A17: Aquesta entrevista es va realitzar presencialment. Va ser una entrevista estranya, ja que vaig obtenir moltes respostes, però en el moment semblava que res quedava clar. Ella utilitzava l'argument de què és tot subjectiu i que no hi havia una resposta clara per les preguntes, però finalment vaig aconseguir respostes que s'acotaven al treball.

A18: La informació extreta per redactar aquest paràgraf és de les següents pàgines web: (*Roger Grasas*, n.d.), (*Biografia – ROGER GRASAS_*, n.d.), (Vindimian, n.d.), (*Roger Grasas*, n.d.), ("Roger Grasas Publica 'Ha Aretz', Un Recorrido De Los Paisajes Bíblicos Actuales," 2022).

A19: Aquesta entrevista es va realitzar per videotrucada. Va ser una entrevista ràpida però molt profitosa.

A20:

Les següents taules són el material que he utilitzat per poder relacionar bé els conceptes claus que han explicat els artistes. La columna de l'esquerra hi ha els conceptes escrits. Les altres columnes són els noms dels entrevistats amb una creu en aquells conceptes que ells mencionen.

Els colors s'han fet servir per ordenar les idees segons el que parlaven per poder redactar una per una clarament.

	Lurdes	Berenguer	Helena	David	Mireia	Mònica	Roger
El mètode s'adapta al projecte	X	X	X				X
No hi ha un mètode específic	X	X	X	X	X		
Fer fotos	X 1 intuïtiu				X	X 1	
Procés d'Edició	X 2 racional			X 1 edita les fotos			
Es fan fotos petites i es posen sobre una taula per veure com interactuen	X 3	X 4		X 3	X fil conductor		
El discurs és molt important	X 4		X 1				
El projecte s'adapta a l'espai	X 5	X 5+estètica		X 5	X		X 1
Es busca una experiència extrasensorial	X 6			X	X		
El dia d'obertura se li ha de donar importància al subjecte	X 7		X 5				
No és el creador de les imatges		X					
Primer ha de decidir que vol donar a conèixer		X 1 que té					

Fa una selecció de fotos		X 2					X 2
Estudia les imatges		X 3					
El dia d'obertura ve la premsa		X 6	X 7				
Persona que articula el missatge de la expo			X 1				
Marc d'acció			X 2				
Pitch			X 3				
Dona eines audiovisuals			X 4				

Algún pas que sí que és constant				X			
Full de contacte				X 2			
Maqueta física (foto llibre)				X 4			
Estudi de l'espai	X	X	X				

Cos de treball					X ja editades		
Té uns passos clars a l'hora de crear una expo						X	
Tria el lloc on exposar						X 2	
Procés d'edició el fa en digital						X 3	

Acudeix a una persona objectiva per demanar opinió						X està en el mateix PE	X
Pensa com ho podria veure l'espectador				X		X	
Deixa un procés de maduració llarg als projectes				X			X
El dia d'obertura és un dia lúdic.							X 3

Taula organitzativa

11/07/2022

Documents Google

Cada fila és un item mencionat per algun entrevistat/ada, els colors són per saber quina temàtica és i les columnes són per saber l'artista que ho ha mencionat. D'aquesta manera és més fàcil organitzar les conclusions del punt 4.

LLEGENDA	COLOR
Mètode (7)	
Dia d'obertura (4)	
Espai de l'exposició (3)	
Fotografies (1)	
Procés d'edició (2)	
Tasques específiques d'un comissari/ària (6)	
Aspectes globals (5)	
Pasos clars abans de començar el projecte (7.2)	

Llegenda de la taula organitzativa
11/07/2022

Documents Google

Els colors corresponen a la temàtica dels ítems de la taula. Els números són l'ordre en què s'ha escrit les conclusió

A21: Aquest moment, quan es prenen les fotografies, considero que és la més humana de tot el projecte. És quan vaig connectar amb allò que volia explicar. Va ser un moment molt dur perquè van ser dos dies continuats fent fotografies, però estic plenament agraïda de què em donessin l'oportunitat de fotografiar el seu dia a dia.

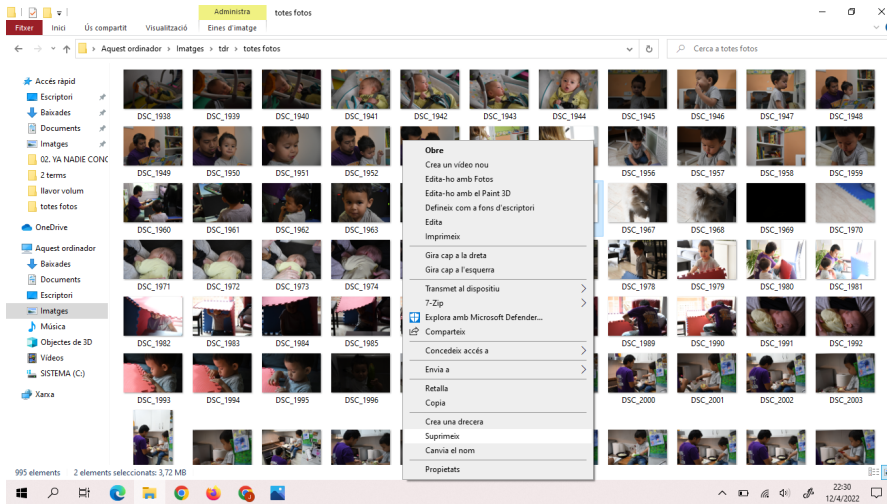
Dies en què es realitza registre fotogràfic

11/04/2022

Fetes amb dispositiu mòbil

Casa de la família on es van realitzar les fotografies

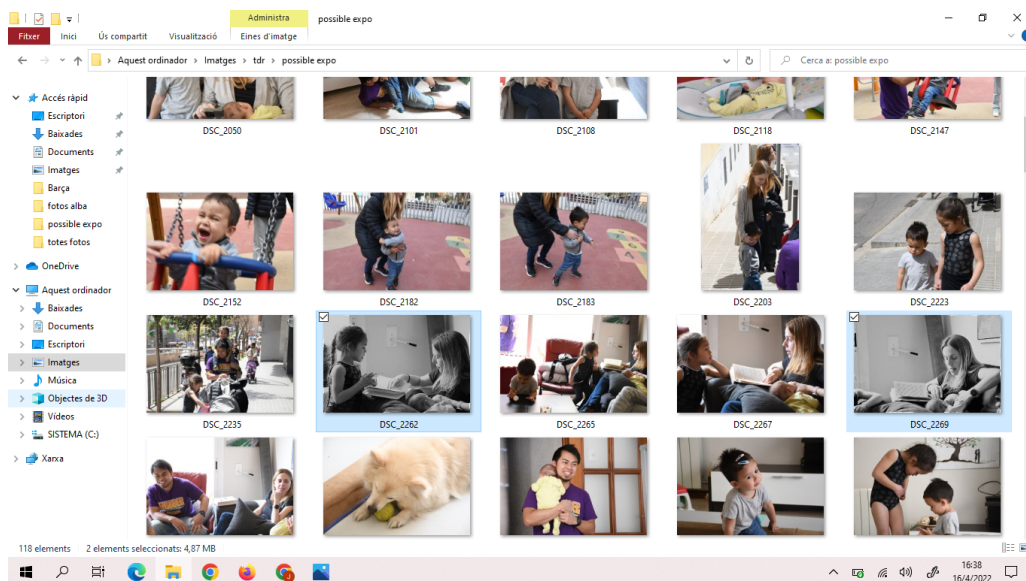
A22:

Captura de pantalla de la selecció d'imatges mal preses
12/04/2022

Des del mateix ordinador
Escriptori de l'ordinador

A23:

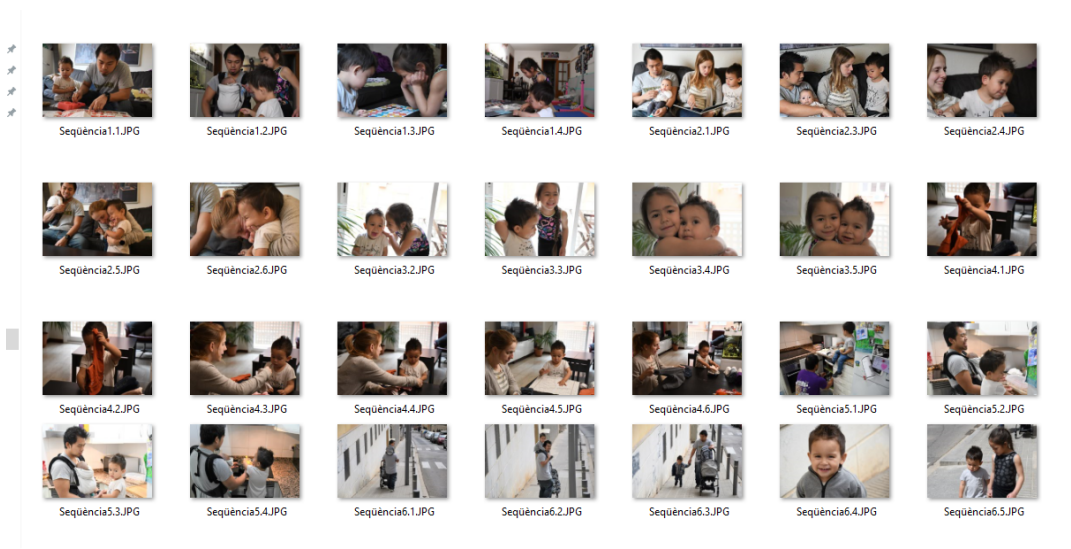
Captura de pantalla de selecció d'imatges
16/04/2022

Des del mateix dispositiu
Les imatges seleccionades són noves opcions creades a partir de modificar la imatge

A24: Aquest és un vídeo sobre el procés d'edició del projecte

https://www.canva.com/design/DAFlz4VPQ-g/as3R5eH3eUunkkDNPWZX-Q/watch?utm_content=DAFlz4VPQ-g&utm_campaign=designshare&utm_medium=link&utm_source=publishsharelink

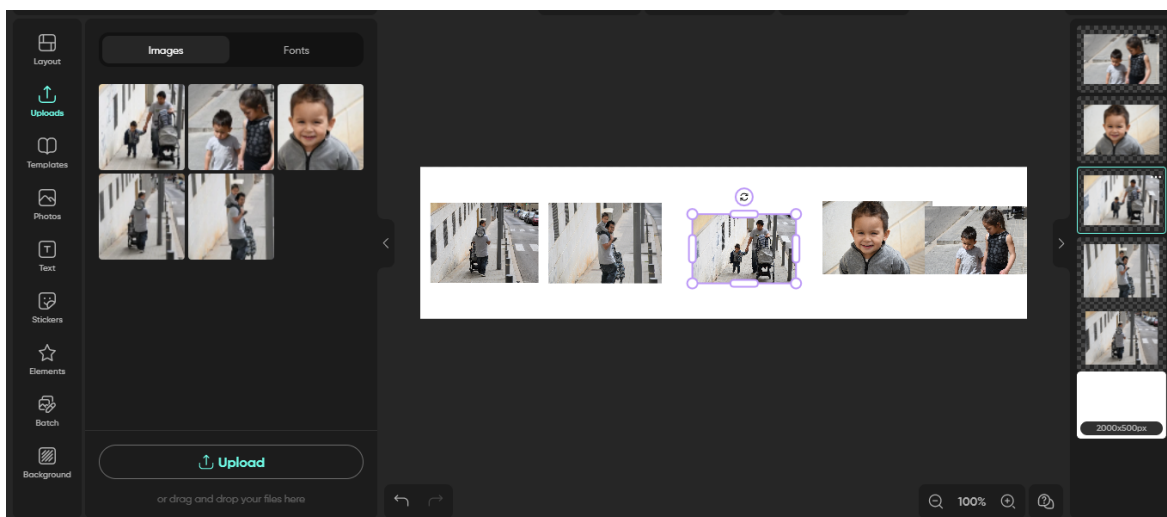
A25:

Captura de pantalla de les fotografies seleccionades per l'exposició final
9/05/2022

Des del mateix dispositiu
Escriptori de l'ordinador

A26:

Captura de pantalla del editor de les seqüències PicsArt Editor
11/05/2022

Des del mateix dispositiu
Aquesta seqüència no està plenament acabada. Encara queda encadrar bé les imatges

A27:

Aquest és el discurs complet de l'exposició.

Què és una imatge?

És un instant, un moment, una situació; un moviment immobilitzat i retingut dins dels marges de la càmera fotogràfica.

Però qui marca les regles del joc decideix on comença i acaba aquesta intenció.

La d'aquesta exposició és complir amb el meu objectiu: transgredir l'essència de la fotografia. Busco el punt exacte entre la fotografia i el moviment, en la que intento transmetre escenes i ambients, per tant, jugo amb la repetició d'instant. No vull explicar-ho a partir d'una única peça. Vull jugar amb el moviment trobat en la seqüència d'aquests petits instants. Per això, el muntatge es basa en una sèrie de petites imatges encadenades i seguides, en el que captant diferents temps, reconstruïm l'essència de l'ambient que envolta la reproducció.

Cada joc de petites imatges ensenya una situació de la família que surt retratada. És una immersió íntima en la quotidianitat del cercle familiar, que m'ha permès representar molt bé aquest joc amb el temps.

Per altra banda, hi ha les peces individuals. Aquestes tenen una intenció clara, totalment concisa. Sense cap joc de moviment. Busco ensenyar-te, a tu espectador, cada un dels que formen la família. Ho he fet de manera clara, simple, sense detalls ni distraccions. Volia contraposar el pes de la balança i fer el pol oposat del joc: l'instant congelat.

A28: Es fa una petita maqueta amb cartó sobre l'espai que es té per fer l'exposició i es fa una idea de com agradaria col·locar les imatges.

Maqueta de l'espai expositiu
16/05/2022

Escriptori de treball

Maqueta de cartró on amb paper s'especifica la col·locació de les fotografies

A29: Aquestes són les diferents opcions de cartells publicitaris que es van fer.

1. Cartell opció 1. 10/07/2022. Fet amb PicsArt Editor.
2. Cartell opció 2. 10/07/2022. Fet amb PicsArt Editor.

3. Cartell opció 3. 10/07/2022. Fet amb PicsArt Editor.
4. Cartell opció 4. 10/07/2022. Fet amb PicsArt Editor.
5. Cartell opció 6. 10/07/2022. Fet amb PicsArt Editor.
6. Cartell opció 7. 10/07/2022. Fet amb PicsArt Editor.

A30:

Fotografies de durant el muntatge de l'exposició:

Inici de l'edició de l'exposició

7/09/2022

Feta amb el mateix dispositiu

El primer que es fa és col·locar les fotografies individuals a terra.

Fotografies disposades al terra

7/09/2022

Mateix dispositiu

Instant anterior a penjar-les a la paret

A31 :

Aquest és l'enllaç al video final:

https://www.canva.com/design/DAFJMYqHiTg/N2OCE6mcZ5CbuS8Pt4dDWQ/watch?utm_content=DAFJMYqHiTg&utm_campaign=designshare&utm_medium=link&utm_source=publishsharelink

A32:

Enllaç del video que presenta les diferents opinions sobre l'exposició.

https://www.canva.com/design/DAFM4HpGcGU/DNn1-NC_j-WMhHrp3qaIpQ/watch?utm_content=DAFM4HpGcGU&utm_campaign=designshare&utm_medium=link&utm_source=publishsharelink